

CLARK-DARLTON

Rukojmí Galaxie

Knihovnička Perry Rhodan 158

Přeložil Jaroslav Kuřák

Téměř přesně pět tisíc světelných let daleko od Země obíhá kolem jednoho žlutého slunce jedna malá bezvýznamná planeta. Je jedinou planetou tohoto slunce a čistě náhodou se nachází v zóně života. Přesto na ní vznikl pouze rostlinný život, i když v mnohoznačných podobách a všech variacích.

Tato planeta obíhá ještě pořád kolem téhož slunce, ale všechno ostatní už dávno patří minulosti. Usídlil se na ní Galaktický Děs. Dnes je planeta mrtvá.

Tenkrát však nebyla. Tenkrát, to znamená v srpnu roku 2326. Planetě dali jméno Amazon, protože v rovníkové oblasti byla pokryta zeleným prstencem vegetace. Měla jenom jeden kontinent a dvě moře. Jedno na severu, druhé na jihu. Póly planety byly zamrzlé jen občas.

Žluté slunce, ne nepodobné tomu, kolem kterého obíhala Země, mělo ve hvězdných katalozích značku GM-35. Jiné jméno nebylo známo. Mužstvo pozorovací základny sestávalo z jednoho poručíka a tří seržantů vesmírné flotily. Měli za úkol prozkoumat tuto planetu geologicky a biologicky. Což byla nudná činnost.

Přesto však nebyl poručík Gomez nikterak smutný. Toto stanoviště bylo relativně bezpečné a každopádně klidné. Jeho dodatečný výcvik ve výzkumném oddělení mu umožňoval vyhodnocovat všechny údaje získané na Amazonu a správně je ukládat. Jeho tři seržanti byli také vědci.

Jediné spojení š Impériem představovala malá hypervysílačka. Stanice Amazon se nacházela v blízkosti rovníku na jedné z hor, vysoko nad vrcholky stromů nekonečného pralesa a v blízkosti malého, průzračného potůčku, ve kterém se na některých místech dalo docela dobře koupat.

Před deseti dny otráslo touto horou zemětřesení. Trvalo jenom krátkou dobu a nepůsobilo žádné škody. Krátká zkouška potvrdila, že hypervysílačka pracuje dokonale a bezchybně. Kluzák stál na

skalní plošině. Skutálel se na ni jeden jediný balvan, aniž by však způsobil jakékoliv další škody. Ubytovací srub zůstal nepoškozený. To se stalo před deseti dny.

„Aspoň nějaká změna," poznamenal seržant Hiller, biolog. Měl službu v kuchyni. Seržant Gilmor, který seděl poblíž u stolu a zapisoval cosi do deníku, se nedal rušit. Dole u potoka ležel seržant Bendic na plochém kameni a opaloval se. Poručík Gomez byl na cestách v kluzáku.

Hiller vzdychl a otevřel několik balíčků s koncentráty. Musel mluvit, protože jinak by asi vybuchl.

„Kdyby tu žili aspoň medvědi nebo divoký prasata, tak bych vám mohl naservírovat pěkně šťavnatej steak, ale nic takovýho tu není. Ani myška, dokonce ani komár. Rád bych věděl, proč tady trčíme." Gillmor přestal psát. „Bud' rád, že tady nic takovýho není! Myslíš si, že bysme tady potom seděli takhle klidně a odpočívali? Nic nám tady nehrozí. Žijeme si tu jako v ráji. A kromě toho vaříš i bez masa docela dobře."

Psal dál.

O půl hodiny později přistál Gomez s kluzákem.

Přišel k trojici mužů, posadil se na dřevěnou bednu a zadíval se na ně. „Už jsme tady na Amazonu dva měsíce," řekl. „Už někdo z vás zaregistroval pomocí zaměřovačů nějaké záření? Nemyslím obyčejné záření, nýbrž vícero impulzů, které by přicházely z tisíce různých směrů." Když tři seržanti překvapeně zvedli hlavy a zavrtěli jimi, pokračoval: „Ale já ano. Pokud mám být upřímný, stalo se to už před více než dvěma týdny. Chtěl jsem se nejdříve ujistit, dřív než vám to sdělím. Obávám se, že jsem udělal chybu."

Bendix se mezitím vrátil od potoka k nim. Pomalu pohlédl na Gomeze. „Jakou chybu, poručíku? Jak to myslíte?"

„Záření je pryč. Už osm dní ho neregistruji."

„No a?" Bendix, fyzik a chemik zároveň, se na něj podíval. „Může se jednat o nějaké planetární záření. Že by zmizelo po zemětřesení?"

„Ano, přesně tak. Myslíte si, že s tím může mít něco společného?"

„Možná. Já bych si s tím na vašem místě hlavu nelámal."

Ale Gomez se ani neusmál. Obrátil se na seržanta Hillera: „Je prokázáno, že na Amazonu neexistuje žádný život kromě rostlin. Souhlasíte s tím? Dobrá. Pak mi tedy vysvětlíte, jak je možné, že část pralesní oblasti je sežrána až na kámen, a že tato zničená oblast je velká zhruba jako Austrálie. Objevil jsem to při svém dnešním

letu."

„Sežraný prales?" vyskočil Hiller. „Řekl jste sežraný? To se musí jednat přinejmenším o nějaký druh živočicha, který jsme ještě neobjevili. Jak je to možné?"

„Ta zvířata se nám někam schovala. Možná, že se vylíhla teprve nyní. Co vlastně víme o této planetě? Nic. Jsme tady už třetí osádka. Amazon byla objevena před osmi měsíci. Tak dlouho může klidně trvat, než se vylíhne hmyz - pokud to je hmyz."

Hiller ukázal na kluzák. „Budete mít něco proti tomu, když se okamžitě přesvědčím, oč se jedná? Možná se mi podaří některé z těch zvířat dostat a pak ho vyšetříme v laboratoři."

„Já nevím..."

„Patří to k našim úkolům a já jsem biolog. Za tři hodiny nastane noc. Dejte mi pozici toho vyžraného místa, abych ho co nejrychleji našel. Vyžraný prales! Včera jsem, dvakrát obletěl planetu, ale nic takového jsem neviděl."

„;Ano, je to divné," přiznal Gomez a přikývl. „Leťte, ale vraťte se brzy. Brzy bude tma. Souřadnice najdete v papírech."

Seržant Hiller rychle posbíral nějaké přístroje a utíkal ke kluzáku. Bednix, který ho chtěl doprovázet, zůstal pozadu. Napadlo ho, že dnes má odvysílat rutinní zprávu nadřazeným místům.

Kluzák vystoupal do výšky, sklouzl přes okolní skály a klesal k pralesu. Slunce už stálo hluboko na západě, ale Hiller také letěl na západ, čímž slunce v podstatě doháněl. Nakonec je předebral a slunce zvolna opticky stoupalo.

„A zase bude vedro," zavrčel Hiller a zapnul klimatizaci. „To jsem sám zvědav, co to ten Gomez vlastně našel."

Místo, označené na mapě, leželo zhruba sedm tisíc kilometrů daleko od základny. Hiller se vznášel ve výšce třiceti kilometrů, když narazil na první náznaky fenoménu, který Gomez popsal. Zeleň džungle najednou zmizela. Ale místo ní tam nebyla holá skála, nýbrž podivně se třpytící vrstva nedefinovatelné hmoty. Na monitorech to nebylo možné rozpoznat.

Hiller šel níž, až se nad proměněnou krajinou vznášel ve výšce několika málo stovek metrů. Tam už žádný prales nebyl. Tam už nebylo vůbec nic. Ani skály. Tam, kde původně stály, se nacházely jenom kuželovité vyvýšeniny, pokryté třpytivou vrstvou. Pokud to byl hmyz, nemohl přece sežrat také skály!

Hiller začínal tušit, že tenhle problém nevyřeší jen tak. Země pod

ním vypadala jako zamrzlá. Nic se tam nehýbalo. Opatrně tuto smutnou krajinu zhruba půl hodinu oblétał, ale neobjevil žádnou živou bytost. Otočil to zpátky na východ, až doletěl k hranici zničené země. Na obzoru se zelenala obvyklá džungle, ale mezi ní a třpytivou krustou viděl něco jiného.

Fialový koberec, který se pohyboval. Tohle musel být ten tajemný hmyz, o kterém dosud nikdo nic nevěděl. Jacísi žraví rostlinožrouti. Takže poručík Gomez přece jenom nesnil!

Hiller šel ještě níž, až měl neznámá zvířata na monitorech tak blízko, aby je rozpoznal. Nevypadala nijak nebezpečně. Vypadalo to jako červi, kteří byli dva až tři centimetry tlustí a dvanáct centimetrů dlouzí. Vepředu v první polovině tělíčka bylo vidět spoustu drobných nožiček, pomocí nichž se zvířata pohybovala. Ale ne všechna se plazila. Některá se ohnula, pak se vymrštila a proletěla zhruba pět metrů vzduchem. V kulaté hlavičce mělo to zvíře spoustu zoubků, pomocí kterých drtilo hmotu - dokonce i kamení.

„Jako kobylky,“ řekl Hiller aniž by tušil, že téměř uhádl jejich správné jméno. Jméno, které tento Galaktický Děs získal od jiných Pozemšťanů, znělo - Kovobylky.

Galaktický Děs. To však Hiller ještě nevěděl. Téměř nikdo to nevěděl.

Po krustě se plazilo několik ojedinělých exemplářů, které si dávaly na čas. Hiller jim věnoval veškerou svou pozornost, protože nově objevené živé bytosti ho velice zaujaly. Měl v úmyslu některou z nich zajmout a vzít s sebou. To nemohlo být nijak těžké. Měl dostatek prostředků.

Už chtěl s kluzákem přistát, když se zarazil. Stalo se něco nepochopitelného. Jedno z těch zvířátek zůstalo ležet a začalo se uprostřed svého tělíčka zřetelně oddělovat. Pak jeho zadní polovina odpadla. A z ní vznikla nová kovobylka. Z jedné se během několika vteřin staly dvě.

Hiller nevěřil vlastním očím.

Buněčné dělení!

Zvířata se dokázala rozdvajovat. Žádný div že jich tu bylo tolik, a že už vyžrala půlku kontinentu. Pokud se tento proces dělení neustále opakoval, bylo snadné vypočítat, jak rychle se dostanou na základnu. Přistál těsně vedle těch dvou malých zvířátek. Vzal si kovový chytač a vyskočil z východu z lodi.

Třpytivá vrstva, pokrývající zemi, byla pevná jako ocel. Biolog

nechápal, jak se tak rychle mohla utvořit. Opatrně se blížil k oběma zvířátkům, která tam pořád ještě bez hnutí seděla a dívala se na něj. Ale neměla žádné oči. Spíš než by se dívala, naslouchala.

Pak jedno zvíře skočilo. Přistálo na Hillerově kombinéze a chytilo se jí. Malá tlamička se pomalu otevírala. Hiller, který nemohl tušit nebezpečí, spatřil řadu malých špičatých zoubků. Uprostřed nich seděl mimořádně velký, ohnutý zub, který vypadal dutě. Ve špicích měl otvůrek, něco jako trysku,

Z této trysky vystříkla na Hillera jemná bělostná mlha a zahalila ho. Biolog chtěl uhnout, zkusil to zvíře ze své kombinézy setřást, ale pak pocítil šílenou bolest, která ho okamžitě zbavila vědomí. Byl mrtvý dřív, než jeho tělo dopadlo na zem.

Přiblížila se druhá kovobylka. Blížily se ze všech stran.

Seržanta Hillera by po několika minutách nikdo nepoznal. On i jeho kluzák se proměnili ve sliz, který krátce nato ztuhl do třpytivé vrstvy.

Člověk padl za oběť jedné jediné kovobylce.

Od západu se jich blížily miliony.

A na východě ležela základna...

Seržant Bendix odvyšlál zprávu a získal její potvrzení. Dva dny byla vysílačka v klidu. Energie tu byla příliš vzácná, protože základna neměla příliš výkonný generátor.

Když slunce zapadalo a seržant Hiller se stále ještě nevracel, Gomez si začínal dělat starosti. Maličká normální vysílačka v jeho náramkovém víceúčelovém přístroji nezabzučela. Hiller se tedy nepokusil navázat spojení.

Dostal se do potíží? Pokud ano, určitě by se ozval. Kde tedy zůstal? Měli na základně jenom jeden kluzák, takže jim nezůstávalo nic jiného, než čekat. Ráno po dlouhé noci se už blížilo, ale Hiller stále nikde.

Kolem poledne vydal Gomez rozkaz navázat spojení s hyperspojovou centrálou. Vydal Bendixovi krátkou zprávu, ve které žádal o nový kluzák. V podstatě by to neměl být problém. Hyperspojová centrála vydá instrukce nejbližší lodi flotily Pozemšťanů, aby zalétla na GM-35 a zanechala tam jeden ze svých kluzáků. Taková věc mohla být klidně vyřízena během několika hodin. Bohužel však Bendix na svou zprávu nedostal žádnou odpověď. Místo toho zachytil neustále se opakující poplašné hlášení.

„Všem! Poplach všem světům! Předmět: dvanáct centimetrů dlouhý

červ bez označení. Zabíjet pouze soustředěnou paprskovou palbou. Pozor, rozdvouje se. Okamžitě ničit! Při příliš velkém počtu okamžitě evakuovat celou planetu. Další podrobnosti následují. Centrála požaduje hlášení z každé stanice, pokud by se nebezpečí objevilo. Pozor! Červ produkuje všezničující kyselinu. Není známa ochrana."

Poručík Gomez zaklel. Sice ještě netušil o jak velké nebezpečí jde, že se týká i jeho a jeho lidí, ale dělal si starosti o Hillera. Biolog by mu mohl říci, co takový červ dokáže.

Večer se Bendix spojil se základnou. Znovu zopakoval prosbu o kluzák. Jeho prosba byla zamítnuta, protože v blízkosti základny se nenacházela žádná loď. Ale přislíbili mu, že nejpozději během tří dnů budou odvezeni z planety.

Bez kluzáku byli nepohybliví. Zdržovali se pouze v blízkosti srubu. Bendix seděl většinou před přijímačem a naslouchal poplašným hlášením, která přicházela ze všech konců Galaxie. Nevztahoval je na sebe a na Amazon. Teprve když hlášení detailně informovalo o činnosti kovobytek, začínal pochybovat. Vypnul přijímač a vyšel ven.

Gomez a Gilmore leželi u potoka a dívali se na nebe. Od Hillerova zmizení uplynuly už dva dny.

„Poručíku, jak vypadalo to vyžrané místo?"

„Jak by mělo vypadat? Byl jsem moc vysoko, mnoho jsem toho neviděl. Stromy byly sežraný - no a? Už jsme o tom mluvili.

Amazon známe teprve osm měsíců. Takže to bude nějaký hmyz.

Však je tu lesa dost, ne?"

„Nevšiml jste si, jestli se ta vyžraná plocha netřpytila jako nějaká krusta, poručíku?"

„Co říkáte? Jestli se třpytila? Ano, třpytila. Jako by zapršelo a pak hned nato zasvítilo slunce."

Bendix se posadil. Podíval se na poručíka Gomeze. „Pak je to jasné. Není to jen tak nějaký hmyz, nýbrž kovobytky."

„Kovobytky?" pochyboval Gomez. „Jak by se sem dostaly? Vždyť tu přece žádný nebyly?"

„To je jedno, ale jsou tady. Pokud tu jsou, jsme ztraceni. Kdybychom měli aspoň ten kluzák!"

„Brzy sem přiletí loď..."

„Ano, ale kdy?" řekl Bendix a vstal, aby se zahleděl dolů. Zelená střecha pralesa vypadala nezměnně. Dosahovala až k horizontu.

„Pak už by mohlo být pozdě.“

Gilmore přistoupil ke Gomezovi.

„Mám takovej divnej pocit, pane! Neslyšíte nic?“

Gomez naslouchal a pak zavrtěl hlavou. „Ne, co bych měl slyšet? To je asi vítr...“

„Tohle nedělá vítr,- pane.“ Gilmore se pomalu otočil a zahleděl se směrem k pohoří. „Zní to jako vítr, ale žádný přece nevane. A tady nahoře na plošině bychom to museli cítit jako první.“

Nyní naslouchali všichni tři. Slyšeli jemný šum, jako v korunách listnatých stromů. Ale tady nahoře žádné listí nebylo a ani nefoukal vítr.

„Podívám se na druhou stranu,“ řekl Bendix. „Myslím, že tady nahoře jsme zatím v bezpečí.“ Otočil se a šplhal nahoru na náhorní plošinu. Sotva se na ni vyškrábal, vyděsil se.

Spatřil krustu a obrovitý fialový koberec. Tvořila jej malá zvířátka podobná červům, která se plazila nebo skákala. První z nich nebyla vzdálena ani sto metrů.

Bendix byl zděšen. Hrdlo měl vyschlé a nedokázal ani vykřiknout. Tak tohle byly kovobylky, o tom nemohlo být pochyb. Stačil popis, který dostal ze základny. Omyl byl vyloučen. Neblížily se od západu, nýbrž z východu. Pravděpodobně už obklíčily horu.

Nebylo žádné záchrany, pokud loď nedorazí během následující půl hodiny. Bendix nevěděl přesně, jak rychle armáda kovobylek putuje, ale nyní, po několika minutách, činila vzdálenost k těm prvním už jenom deset nebo dvacet metrů. Vykřikl, aby varoval své druhy.

Vytrhl zbraň z opasku a namířil na přední řadu blížících se zvířat. Připomínala fialové larvy. Neustále se kroutila, vyskakovala, dělila se a plazila.

Jeho energetický paprsek, stažený na bodovou palbu a tím také na nejvyšší soustředěnou energii, zasáhl první kovobylku a zničil ji. Bendix střílel dál. Pancíř těchto zvířátek musel být neuvěřitelně odolný, protože vždycky chvíli trvalo, než kovobylku zničil. Arkonit by se okamžitě vypařil; kovobylka teprve zhruba po pěti vteřinách. Gomez a Gilmore dole zbystřili.

„Co se děje, Bendixi? Na co to střílíte?“

Bendix je už neslyšel. Musel střílet. Musel zabíjet. Musel zastavit přibližující se armádu. Ale nedařilo se mu to.

Těch zvířat bylo příliš mnoho. Střílel a střílel a střílel, ale první kovobylce se už podařilo skočit mu na záda, tam se usadila a

otevřela tlamičku.

Gomez a Gilmore přiběhli dostatečně blízko, aby viděli, co se stalo. Zarazili se a zírali. Viděli Bendixe jak stojí nahoře na skále a neustále na něco střílí. Na něco, co oni dva odtud neviděli. Ale pak spatřili kovobytku, která na seržanta skočila. Viděli, jak je Bendix náhle zahalován do mlhy a jak se přímo před jejich očima rozpouští. Trvalo pár vteřin a z Bendixe zůstala jenom kuželovitá hromádka slizu, která rychle tuhla. Kovobytky pak dospěly k okraji plosiny a přepadávaly přes ni.

Gomez s Gilmorem se vzpamatovali. Obrátili se a prchali ke srubu, aby vytáhli zbraně.

„Nemá to smysl!“ řval Gilmore. „Tuhle přesilu nepřemůžeme. Ale snad ještě odvysíláme signál.“

Gomez se neohlížel. „Než dostaneme spojení, budou u nás. Musíme utíkat. Utíkat, dokud pro nás nepřiletí loď. Ale vezmeme si s sebou paprskomety. Bez boje nás nedostanou.“

Když vyběhli ze srubu, fialová armáda se k nim už valila.

„Pryč odtud!“

Neztráceli další slova. Utíkali kolem potoka a nechávali své pronásledovatele daleko za sebou. Před nimi vypadalo všechno ještě nedotčeno. Les brzy zakryl výhled na okolní hory a na řeku.

Běželi zhruba půl hodiny než si dopřáli pauzu a otočili se. Hora se tyčila vysoko nad stromy, ale už to nebyla ta hora, kterou znávali. Zpola byla pokryta fialovým kobercem. Vrcholek se snížil, jako by se roztavil a ustrnul. V paprscích slunce se skály třpytily všemi barvami.

„Jsme rychlejší než oni,“ hlesl Gilmore a opřel se o kmen stromu.

„Když se budeme držet stále na západ, možná jim utečeme. Loď už tu musí být co nevidět.“

„Teprve večer - za tři nebo čtyři hodiny. Brzy už nebudeme moci utíkat tak rychle. Les houstne. Nemáme ani potraviny. Třeba nám pomůže řeka. Co to říkal Bendix? Dokážou kovobytky plavat?“

Gilmore však neznal odpověď. Informace nebyly v tomto ohledu dostačující.

Po krátké pauze pokračovali v cestě. Kovobytky mezitím dobyly celou horu a chystaly se proniknout západním směrem do pralesa. Když Gomez a Gilmore dospěli k řece, kovobytky byly dva kilometry za nimi. Ale zvuky jejich strašlivé činnosti byly slyšet už k nim. Stromy padaly, jakmile byly jejich kmeny dole rozpuštěny

kyselinou. Vzduchem se šířil štiplavý zápach.

„Svážeme dva nebo tři padlé kmeny a máme vor. Na něm poplujeme na moře.“

Gomez souhlasil.

Použili paprskometry a za dvacet minut odrazili od břehu. Měli nejvyšší čas. První kovobylky už dospěly ke břehu a zastavily se. Bylo zřejmé, že se jim do vody příliš nechce. Řeka sice měla slabý proud, ale pohnuli se z místa, aniž by se museli příliš snažit. Drželi vor uprostřed řeky a sledovali břeh. Viděli jenom ojedinělé kovobylky, ale pak jich bylo stále víc a víc. Les za jejich zády umíral.

Pak naskákaly první kovobylky do vody, ale neponořily se.

Pohybovaly se po vodní hladině pomocí skoků. Bylo zřejmé, že chtějí proniknout na druhý břeh. ,

Gilmore řídil vor. Gomez seděl vepředu a čekal na protivníky. Stále více kovobylek se vrhalo do vody, ale nepohybovaly se příliš rychle. Mnoho z nich se snažilo znovu vrátit na břeh.

Těch několik málo, které zůstaly na hladině, Gomez snadno vyřídil. Zastřelil je soustředěnou palbou, především v okamžiku, kdy se ohýbaly ke skoku. V té chvíli byly na několik vteřin relativně bezbranné. Pak jich bylo stále méně a méně, až ve vodě nezůstala ani jedna. Ti dva muži to dokázali! Armáda fialové smrti zůstala na břehu.

Vor pomalu postupoval dál. Vypadalo to, že pokud se nerozpadne, Gomez a Gilmore se zachrání. Za předpokladu, že vesmírná loď přiletí včas.

Na západě zapadalo slunce. Břehy napravo i nalevo ustupovaly a řeka se rozšiřovala. Ale k moři to bylo přece jenom ještě dvě stě kilometrů. Pokud by na ne dopluli, trvalo by jim to ještě několik dní. Ovšem do té doby se snad objeví vesmírná loď, aby si je vyzvedla. Gilmore se zachvěl: „Až se setmí, neuvidíme je.“

„Už celou hodinu jsme žádnou z nich neviděli. Nemyslím, že nás pronásledují. Nejsou inteligentní.“

Slunce zapadlo za zelené koruny stromů a rychle se setmělo.

„Lod' už tu měla dávno být," řekl Gomez. „Doufejme, že se Bendix nepřeslechl.“

„Ale jak nás najdou?" řekl Gilmore a ukázal na svou ruku. „Nemám u sebe vysílačku. Vy taky ne.“

„Paprskomet!" řekl poručík Gomez, ale bez přehnaných nadějí.

Stejně dobře jako Gilmore věděl, že by to byla náhoda, kdyby posádka vesmírné lodi viděla záblesky. Kromě toho sami dva nemohli loď vidět. Mohla jim přelétnout přímo nad hlavami a oni by ji v té tmě ani neviděli, ani neslyšeli.

Ve vodě se ozvalo začvachtání.

„Ze by přeje?“ zeptal se Gilmore. „Snad ne?“

„To sotva...“

A pak se na pravém břehu zřítíl nějaký strom.

„Kovobyly!“ zašeptal Gilmore, „Snad si nás nevšimnou. Snad budeme rychlejší než ony.“

Gomez neodpovídal. Seděl na svazku větví a pokoušel se proniknout očima temnotu. Nic neviděl. Všude z vody se ozývalo čvachtání. Pak znovu spadly nějaké stromy.

„Plavou přes řeku,“ hlesl Gomez a namířil paprskomet na neviditelné kovobyly. „Přikrč se, budu střílet.“

Gomez střílel. Energetický paprsek jeho zbraně rozzářil noc. Objevil kovobytku a zničil ji. Ale ukázal i další stovky a tisíce kovobytek, které plavaly kolem voru po hladině. Světlo je přilákalo. Změnily směr a blížily se k voru.

Gomez nastavil zbraň na trvalou palbu. Gilmore jeho příklad následoval. Ti dva už neztráceli slova. Viděli, že pro ně neexistuje záchrana, ale věděli také, že nejdříve ze všeho zničí pokud možno co nejvíce kovobytek.

Voda začala vřít a stoupala z ní pára.

Stříleli, stříleli ze všech sil, stříleli i ve chvíli, kdy kovobyly začaly rozežírat jejich vor. Stříleli proti fialovému děsu ještě v okamžiku své smrti. Jejich prsty svíraly těžké paprskometry do poslední chvíle.

O hodinu později přiletěla loď Pozemšťanů. Křižovala sto minut nad planetou Amazon a hledala pohřešované na denní i noční straně planety. Nenalezla po nich ani stopy. Našla pouze zkázu a smrt.

Na zádových monitorech bojového křižníku ASSOR se žlutá hvězda stále zmenšovala, až zmizela úplně. Plukovník Schonepal, jeden z těch, kteří přežili zkázu planety Zannmalon, pokračoval ve své zprávě. Perry Rhodan mu pozorně naslouchal, aniž by ho přerušoval. Ve velínu lodi se nacházeli ještě další důstojníci a vědci, ale i oni mlčeli.

„Teď zhruba víte, pane, co se stalo. Přistáli jsme na Zannmalonu, zachovali jsme veškerá bezpečnostní opatření, a pak jsme našli fazole v jeskyních jednoho pohoří. Z těch fazolí, které později

popraskaly, vyskákaly kovobylky a zaútočily na nás. Protože se neustále dělily, jejich počet byl za chvíli tak velký, že jsme museli utéct. Dostaly se až na loď a zničily ji. Ještě jsme stačili odvysílat volání o pomoc a vy jste je naštěstí zaslechl, pane. Kdybyste si nepospíšili, byli bychom už všichni ztraceni. Prosím, teď se ptejte. Může být, že jsem na něco zapomněl."

„Mluvil jste o nějakém obřím zvířeti, plukovníku. Myslíte si, že ten gigant v jeskyni má s kovobylkami něco společného? Myslíte, že tam existuje nějaká souvislost? Domníváte se, že ten stroj, před kterým mrtvé obří zvíře leželo, v té věci může hrát nějakou roli?"

Schonepal se podíval na staršího vědce. Profesor Nordmann přikývl.

„To nevím přesně, pane. To veliké zvíře se kovobylkám podobalo, to je pravda, ale rozdíl ve velikosti byl obrovský, a kromě toho se kovobylky rozmnožují dělením/Neměly zapotřebí tak velké mateřské zvíře. Považuji existenci obou druhů na Zannmalonu za náhodu.

Pokud jde o ten stroj, pak je nepochybné, že začal fungovat v okamžiku, kdy se kovobylky začaly líhnout, nebo krátce předtím.

Nějaká souvislost tu existovat musí.

Rhodan Nordmanna soustředěně pozoroval.

„Díky. Další otázka: Hovořili jste o sekretu a o slizu..."

Tentokrát odpovídal poručík Borovský, šéf biologického oddělení zničené výzkumné lodi. „Kovobylky ničí své protivníky a jakoukoliv hmotu postříkovaním kyselinou. Tato kyselina rozežere všechno, dokonce i arkonit, a to velice rychle. Nic před ní neobstojí. Pak vzniká kaše, kterou kovobylky polykají. Jejich výkaly jsou slizem, který rychle tuhne. Ve spojení s ním vzniká při dělení kovobylek průzračná, průhledná tekutina. Kovobylky zanechávají třpytivou krustu, která je tak tvrdá, že na ni nepůsobí ani ostřelování energetickými paprskomety. Krusta je odolnější než jakýkoliv kov, který známe. Nemáme příležitost experimentovat, ale pravděpodobně se jedná o jediný materiál, který před tou kyselinou obstojí."

Rhodan znovu přikývl.

„Díky, poručíku! Snad nám to později pomůže kovobylky zničit. Nyní musíme objasnit otázku, jak mohlo na Zannmalonu k takové katastrofě vůbec dojít. Pokud tam jsou kovobylky, musely tam být vždycky. Proč nebyly nalezeny žádné stopy, a jak je možné, že tak náhle došlo k jejich vylíhnutí? Kdo zná odpověď?"

Schonepal pohlédl na své vědce a pak zavrtěl hlavou. „Je mi líto,

pane. Musela to být čistě náhoda. Snad bych měl ještě zdůraznit, že krátce před vylíhnutím došlo k trojnásobnému zemětřesení. Nevím, jestli to souvisí s vylíhnutím těch fazolovitých vajíček.

Nezapomínejte, že jsme museli rychle utíkat. Téměř polovina mé posádky přišla o život."

Rhodan položil ještě několik dalších otázek, dostal na ně neuspokojivé odpovědi a nakonec to vzdal.

Zhruba ve stejné chvíli se ozval vzrušený hlas šéfspojaře v interkomu. Velitel lodi ASSOR, plukovník Jenkins, zapnul zesilovač. Každý mohl slyšet, co spojař říká.

„Pane - poplašné hlášení z výzkumné centrály. Mám to dát dál?"

Jenkins tázavě pohlédl na Rhodana.

„Půjdu ke spojařům sám, Jenkinsi. Řekněte tomu spojaři, že si to vezmu osobně. Ať zůstane ve spojení s centrálou."

Rhodan kývl na Schonepala. „Myslím, že si všichni zasloužíme chvíli odpočinku. Jděte do svých kajut a vyčkejte dalších instrukcí."

Sám pak opustil velín a namířil si to do hyperspojové centrály. Na oválném monitoru nadsvětelného zařízení bylo vidět kamennou tvář vyššího důstojníka, admirála výzkumné flotily. Když uviděl Rhodana, zakabonil se. Krátce pozdravil.

„Pane, máme nerůznější hlášení od našich strážních lodí, že se kovobylinky objevily i na jiných planetách. Některé z pozorovacích stanic už byly zničeny. V mnoha případech přišla pomoc příliš pozdě. Z jiných planet musely být naše výzkumné skupiny evakuovány, protože kovobylinky se rozmnožují rychleji, než si kdokoli umí představit. Pane, čekáme na vaše rozkazy."

Rhodanova tvář byla jako vytesaná z kamene. Ale klidně řekl: „Mám k dispozici hvězdné mapy. Označte soustavy, ve kterých se kovobylinky objevily. Pospěšte si, admirále."

„Můžete si ušetřit čas, pane. Už jsme podobné vyšetření provedli."

„Dobrá. A výsledek?"

„Mezi zasaženými planetami neexistuje žádná souvislost, pane. Kovobylinky se objevily na obydlených i neobydlených planetách, ve všech částech známé Mléčné dráhy. Některé planety mohly být včas evakuovány, takže nedošlo k žádným ztrátám. Jinde přišla každá pomoc pozdě. Celý rozsah katastrofy není ještě znám. Mnohé planety už nenesou vůbec žádný život. Byly kovobylinkami doslova sežrány. Jsou pokryty třpytivou krustou. Kovobylinky zmizely. Nikdo neví kam."

Rhodan se zeptal: „Kolik obydlených planet bylo zasaženo?"

„Dosud máme devět hlášení, pane."

„Pokračujte, admirále! Kolik jich mohlo být včas evakuováno?"

Admirál na vteřinu zaváhal a pak řekl: „Dvě, pane." Rhodan dlouho mlčel. Když znovu promluvil, jeho hlas zněl chraplavě: „Vyhlášte poplach celé Galaxii, admirále! Průzkumné skupiny ať pátrají na všech planetách po fialových fazolovitých vajíčkách. Vydávají neznámé záření a mohou být snadno zaměřena. Jsou nezničitelná, ale musí být naložena a odvezena, abychom je mohli pokud možno naházet do sluncí, kolem kterých neobíhají žádné planety. Nesmí zůstat ani jedna jediná fazole. Rozuměl jste?"

„Váš rozkaz okamžitě předám dál, pane. Někaké další instrukce?"-

„Bohužel nemám. Víc toho udělat nemůžeme. Naším úkolem nyní je, zjistit toho o přirozenosti a struktuře kovobylek co nejvíce, abychom proti nim mohli vyvinout nějakou zbraň. Dokud ji nebudeme mít, jsme bezmocní. Informujte Zemi a Atlana. A ještě něco, admirále! Mohl byste zjistit, kdy se na dotyčných planetách kovobylky vylíhly? Musí existovat nějaká statistika."

„Ta už je pořízena, pane. Divné je, že se kovobylky vylíhly všude ve stejnou dobu, totiž čtvrtého srpna."

Rhodan se zarazil.

„Čtvrtého srpna? Na všech světech? To je skutečně podivné. Ale myslím, že by nás to mohlo někam dovést. Čtvrtého srpna se muselo stát něco, co vyvolalo vylíhnutí té ďábelské setby. Muselo se to stát v jednom místě. Díky, admirále, to je pro tuhle chvíli všechno. Nezapomeňte na poplach pro celou Galaxii."

Admirál se usmál. „Už se stalo, pane!"

Pak se Rhodan otočil na plukovníka Jenkinse: „Nabereme kurz zpátky na Zannmalon. Mezitím dostanou všichni naši lidé na Zemi informace o kovobylkách, aby se jimi mohli zabývat. Já budu v hyperspojové centrále."

Profesor Nordmann si byl plně vědom, jaké riziko podstoupil. V první řadě byl vědec a ne důstojník. Pochopitelně ho zajímala otázka, jak kovobylky zničit jako celek, ale věděl, že ze všeho nejdříve je třeba tato zvířata řádně vyšetřit a prozkoumat. Zcela přesně a důkladně, ne je pouze popsat. -Bylo nutné znát jejich životní styl, tajemství jejich rozmnožování, a zejména objasnit, co je zabije. Plukovník Schonepal by mu nikdy nedovolil experimentovat s živou kovobylkou - pokud by to vůbec bylo možné.

A pak se stalo, že jednu kovobylku objevili v zavazadlech doktora Mahrlicha. Žila, ale nepohybovala se. Jako by spala, nebo hibernovala. Dala by se snadno zničit. Tato záležitost probudila v profesoru Nordmannovi zvědavost.

Kdyby se mu podařilo najít nějakou další kovobylku, která se uvedla do takového tranzu jenom proto, aby ji někdo nevědomky převezl na jinou planetu, mohl by provádět analýzy, aniž by si toho někdo všiml. Nesměl o tom však mluvit. Strach z jejich dělení byl příliš velký.

Na ostrově v oceánu Zannmalonu našel druhou takovou kovobylku. Nikdo se o tom nedozvěděl. Dlouhé dny ji pozoroval, ale nepohnula se. Vypadala neškodně. Zabil ji do svého malého zavazadla. Později, když je vyzvedla loď ASSOR, schoval ji do svých záznamů. Nebylo jeho úmyslem prozrazovat komukoli toto tajemství. Chtěl kovobylku odvézt na Zemi, aby ji tam pomocí všech dostupných prostředků analyzoval. Jakmile by se chtěla začít dělit, chtěl ji zabít. Profesor Nordmann ji neustále kontroloval. Věřil že to postačí, aby zabránil katastrofě. Obýval sice společnou kajutu na palubě ASSORU s dalšími deseti kolegy, ale zatím se mu své tajemství dařilo uchovat.

Kromě Rhodana byl na palubě ještě i myšob Gucky. Čistě náhodou dosud nezachytil Nordmannovy myšlenky. Telepat Gucky si rád pohrával tak, že pátral v cizích hlavách.

Nordmann byl v observatoři a vracel se do kajuty. Ke svému údivu zjišťoval, že je prázdná. Ostatní vědci patrně využili příležitost, aby si prohlédli zařízení bojového křižníku.

Kosmolog si chtěl jít právě lehnout, když si všiml něčeho, co ho vyděsila. Balíček se záznamy, úkryt pro kovobylku, ležel na jeho lůžku. Byl rozškubán na kusy. O dál kus stranou, vedle přikrývky, se třpytila bezbarvá, průhledná tekutina. Přesně takhle vypadal sekret, který vznikl při dělení kovobylek.

Nordmann tam stál zděšený a horečně přemýšlel. Kovobylka utekla. Rozděbila se. Takže momentálně se na ASSORU nacházely minimálně dvě. Pokud se dobře schovaly a znovu se rozdělí, budou tu Čtyři. Potom osm, šestnáct, dvaatřicet, čtyřiašedesát...

Nordmann věděl, že tento proces probíhá neuvěřitelně rychle.

Možná, že zvířata byla dosud v kajutě. Musel je najít a zneškodnit je. Ale to dokázal pouze stažený paprsek energetické zbraně. Bez dlouhého přemýšlení proto začal pátrat po nějakém paprskometu.

Svůj vlastní nechal na Zannmalonu, když mu došla energie. Velice rychle potřeboval nový paprskomet. Okamžitě!

Jeden našel v zavazadlech poručíka Borovského. Zkontroloval jej a nastavil palbu, jak potřeboval. Pak zbraň odjistil a začal pátrat po kovobyilkách. Zvířata neobjevil, ale pod postelí našel kulatý otvor o průměru zhruba tří centimetrů, který jako by tam někdo propálil kyselinou. Kovobyilky se prožraly podlahou!

Nordmann zalezl pod postel a tu díru si prohlížel.

Na kulovité lodi o průměru půl druhého kilometru nebylo jednoduché najít místnost, která se nacházela o patro níže pod tou, ve které člověk bydlel. Nordmann se posadil zpátky na postel a snažil se přemýšlet. Představil si polohu své kajuty. Potom schoval paprskomet pod kombinézu a vyšel na chodbu.

Za žádných okolností nechtěl přiznat svou chybu. Nikomu, možná ani sám sobě. Nikdo nesměl vědět, že na palubu ASSO-RU propašoval kovobyilku. Ohrozil životy více než tři tisíc lidí. V duchu si neustále namlouval, že to udělal v zájmu vědy, ale vědomí viny ho začínalo pořádně tížit. Nastoupil do výtahu a 'sjel o patro níž.

Chodby a průchody byly podobné těm na jeho patře. Asi po deseti minutách se mu podařilo najít místnost, o níž se domníval, že leží pod jeho kajutou. Jediný pohled ke stropu jeho dojem potvrdil.

U stropu byla kulatá díra. Tasil paprskomet a začal pátrat. Postupoval velice opatrně, ale na kovobyilky to zřejmě nestačilo. Byly tam tři, které na něj skočily zezadu. Profesor Nordmann zemřel dřív, než mohl odpálit jedinou ránu.

Gucky se probudil bez jakéhokoliv zřetelného důvodu. Ležel na pohovce ve své kajutě, která sousedila s Rhodanovou. Během posledních měsíců se stávalo často, že myšob doprovázel Administrátora na cestách.

Probudil se a vztyčil se na lůžku. Uvědomil si, že ho probudilo něco v proudu myšlenkových impulzů. Nedokázal přesně definovat co, a navíc tomu nerozuměl. Byly to sice myšlenkové impulzy, ale nikoli lidské. Nebyly to ani spojové vlny. Musely to být impulzy, vysílané organickými mozky.

Něco velice podobného Gucky jednou zažil, když byl v ZOO v Terranii. Dokázal sice od sebe odlišit jednotlivé myšlenky vyšších druhů zvířat, ale jejich myšlenkový soubor mu zůstal nejasný.

Soustředil se.

Po určité době dokázal zjistit přinejmenším intenzitu cizích impulzů,

a vyděsil se, když se tyto impulzy během několika minut zdvojnásobily. Gucky se sice neúčastnil porad, jež Rhodan vedl s vědci, kteří přežili na Zannmalonu, ale občas zdálky naslouchal jejich rozhovoru telepaticky. Mluvílo se tam také o specifickém zařízení, které na Zannmalonu zaměřili. Toto zařízení vycházelo z vajíček, ze kterých se později vyvinuly kovобыlky. Také kovобыlky samotné vyzařovaly podobné individuální impulzy.

Gucky zbystřil.

Nepokoušel se porozumět těmto impulzům - soustředil se na to, odkud přicházejí. Zjišťoval, že jejich rozptýlení je malé. Nemohlo být těžké objevit zdroj a teleportovat k němu.

Opatrně teleportoval a jakmile opět rematerializoval, stál na jakési chodbě. Impulzy vycházely z místnosti přímo před ním. Dveře byly zavřené. Pomocí telekineze je otevřel, aniž by se jich dotkl.

Gucky ještě nikdy v životě neviděl kovобыlky, ale znal je podle popisu. Věděl jak jsou nebezpečné, a že by se jakýkoliv útok proti nim podobal sebevraždě.

Místnost za dveřmi byla plná kovobylek. Gucky začal počítat, ale pak už mu na to nezůstal čas. Všimly si ho. Jedna se pohnula a skočila.

Gucky skočil rychleji než ona.

Rhodan nebyl ve své kajutě. Myšob teleportoval do velínu ASSORU a sotva se zjevil mezi Rhodanem a plukovníkem Jenkinsem, zaječel:

„Perry, kovобыlky! Tady nalodil“

Rhodan se prudce ohlédl. Gucky ještě nikdy neviděl člověka tak rychle zblednout. „Gucky!“ vykřikl Rhodan a popadl myšoba za ramena. „Co jsi to říkal?“

„Viděl jsem kovобыlky, je jich tam celá místnost. Nejmíň tři sta. Hned na mě zaútočily, takže jsem utekl.“

„Kde?“

Gucky popsal patro a chodbu. Jednalo se o odlehlou část lodi.

Rhodan vyhlásil ostrý poplach a přikázal použít bojové roboty.

Označená oblast byla vyklizena a uzavřena arkonskými zábranami.

Kajuty v blízkosti byly evakuovány. Plukovník Schonepal a poručík Borovský spěchali ihned do velínu.

Rhodan k nim vzhlédl.

„Jak se to mohlo stát, plukovníku?“

„Netuším, pane. Že by někdo záměrně propašoval kovобыlku na palubu?“

„Kdo by to asi mohl udělat?"

„Nikdo, pane. Všichni znali míru nebezpečí a věděli, že by to byla sebevražda."

„Co doporučujete?"

„Je jenom jediná možnost, pane. Muži s paprskomety musejí ta zvířata zabíjet jednotlivě. Cílenými střelami po dobu pěti vteřin. Bodovými paprsky. Jakmile však kovobylky dosáhnou přesilu, není naděje."

„Gucky mluvil o třech stech kusech."

„Máme tedy nejvyšší čas, pane..."

„Nasadil jsem bojové roboty. Každý je ozbrojen dvěma paprskomety. Jsou naprogramováni, aby kovobylky ničili podle vašich poznatků."

Ozval se plukovník Jenkins. „Blížíme se k soustavě EX-Zanma, pane. Vaše rozkazy?"

Rhodan pohlédl na monitory. „Obydlená je jenom druhá planeta. První je příliš horká, tam přistát nemůžeme. Přejděte zatím na oběžnou dráhu, plukovníku, abychom se mohl soustředit na boj s kovobylkami. Ten má přednost. Zavolejte, jakmile byste mne potřeboval."

„Kde budete, pane?"

„Tam, kde mě bude zapotřebí, plukovníku."

Rhodan přešel ke dveřím. „Schonepale, pojd'te se mnou! Pravedpodobně vás budu potřebovat."

„Jdu také," řekl Gucky.

Rhodan přikývl a řekl plukovníkovi: „Máte s nimi víc zkušeností než já. Jsem vám vděčný. Co ostatní?"

„Měli by už být ve svých kajutách."

Rhodan se zamyslel. „Dalo by se zjistit, jestli nechybí někdo z vašich lidí?" Schonepal slíbil, že to zjistí, a ostatní běželi k prostorům, zamořeným kovobylkami.

Dvě chodby před místností, ve které Gucky objevil kovobylky, narazili Rhodan a jeho druzi na část lidí ze Zannmalonu. Borovský okamžitě referoval o situaci. Nakonec Rhodanovi řekl: „Naši vědci jsou toho názoru, pane, že zachycené impulzy vycházejí z polointeligentních mozků."

Rhodan zavrtěl hlavou.

„Podle dosavadního líčení považuji inteligenci kovobylek za absurdní. Chovají se sice, jako by inteligentní byly, ale jsou spíše

řízeny silným impulzem. V tom je velký rozdíl."

„Ale skutečnost, že se schovaly na ASSORU..."

„To může být náhoda. I Guckyho objev byl náhodný."

Některé kovobylky mezitím opustily místnost a propracovávaly se do lodi. Postříkovaly uzavřené vstupy kyselinou a odstraňovaly všechny překážky. Zároveň se dělily.

První z nich byly zničeny roboty a speciálními komandy. Během půlhodiny postoupily tyto smíšené jednotky dokonce kupředu. Pak byl vyhlášen poplach o patro níž.

Kovobylky se prokousaly podlahou a začínaly zaplavovat společenské místnosti posádky. Třebaže byl na palubě vyhlášen poplach, lidé z technického personálu byli víceméně překvapeni a nedokázali včas uniknout. Kovobylky je zaplavily.

Rhodan se musel rozhodnout pro jistý experiment. Poslal vpřed bojové roboty a po hermetickém uzavření přepážek přikázal otevřít vnější vstup z paluby. Pomocí monitoru pak sledoval, co se bude dít. Roboti byli přetlakem ničení a vytahovalo je to ven z lodi, zatímco kovobylkám vakuum očividně nikterak nevadilo.

Rhodan tudíž pustil do zasažené oblasti pomocí ventilačních šachet jedovatý plyn. Kovobylky žily dál, dělily se a pokračovaly v cestě.

Přiběhl Schonepal. „Mí lidé jsou všichni, až na profesora Nordmanna."

Rhodan nespouštěl oči z monitorů. „Kde ho viděli naposledy?"

„Nikdo si nevzpomíná. Možná, že se náhodně dostal do zaplavované oblasti ASSORU a kobylky ho zaskočily."

„To je možné. Nějaké návrhy?"

Schonepal si vzpomínal na své vlastní zážitky na Zannmalonu.

Věděl, že pro ASSOR už není záchrany, ale neodvažoval se to říkat Rhodanovi přímo.

„Uzavřel bych hangáry, pane. Pokud by tam ty bestie pronikly, zbaví nás jediné možnosti záchrany. Záchranné čluny musí být připraveny k odletu."

Rhodan se na něj podíval vážně. „Myslíte, že budeme muset ASSOR opustit?" zavrtěl hlavou. „Tak rychle to vzdát nesmíme. Máme na palubě tři tisíce mužů a pět set bojových robotů."

Schonepal mlčel. Rhodan nebyl mužem, se kterým by se dalo příliš diskutovat.

„Tak dobrá, plukovníku. Vezměte své lidi a uzavřete přístupy k hangáru. Dostanete na pomoc dvě stě bojových robotů. Budou

naprogramování odpovídajícím způsobem. Postarejte se, aby čluny byly připraveny ke startu. Chápu, že je to naše jediná záchrana." Rhodan sledoval monitory. Roboti neměli proti kovobylkám šanci. Byl to nerovný boj. Roboti bojovali, dokud nebyl zničen i poslední z nich. Kovobylky pak přelézaly jejich zbytky, požíraly je a pokračovaly v pochodu lodí.

Gucky vyvinul svůj vlastní způsob boje. Držel v ruce malý, ale silný paprskomet. Bleskurychle teleportoval a materializoval přímo mezi kovobylkami. Než kterákoliv z nich stačila zareagovat, dvě nebo tři zničil. Pak znovu zmizel.

Ale jakkoli skákal sem a tam, bylo to jako kapka vody na rozpáleném kameni. Kovobylky se stále rychleji množily. Jejich počet se neustále zdvojnásoboval. Okamžik, kdy ASSOR zničí úplně, se neúprosně blížil.

Schonepal věděl, co všechno závisí na tom, aby zachránil hangáry, ale uvědomoval si, že kovobylkám stejně nezabrání v tom, aby do hangáru pronikly. Když se prolomila první stěna, poslal bojové roboty. Zadrželi armádu kovobylek na půl hodiny, a pak už žádný robot nezůstal. Musel do boje poslat vědce.

Ztráceli jeden hangár za druhým. V posledním hangáru stál záchranný člun, kulovitý křížník o průměru šedesáti metrů, vybavený lineárním pohonným agregátem, schopný pojmout na palubu více než tisíc lidí. Schonepal byl rozhodnut ubránit tento poslední hangár všemi prostředky. I kdyby měli všichni zemřít, na palubu tohoto člunu nesměla vstoupit jediná kovobylka. Soustředil všechny své bojové síly a vytvořil obranný prstenec.

Jakmile se kovobylky objevily, byly zastaveny energetickou palbou. Umíraly po tisících, ale neustoupily. Děly se a umíraly. Pokoušely se skákat, ale soustředěná palba jim nedávala šanci. Prstenec kolem záchranného člunu se udržel.

Ostatní komanda měla méně štěstí. Rhodan musel po hodině uznat, že Schonepal měl pravdu. Zbývala jediná možnost, aby zachránili alespoň ty, kteří přežili. Museli se vzdát ASSORU, okamžitě.

Rhodan se otočil na plukovníka Jenkinse.

„Vyšleme naší flotile hypervysílačkou nouzové volání a opustíme ASSOR. Zařídte to. Postarejte se o to, aby se mužstvo stáhlo do blízkosti hangáru. Ale ještě než opustíme ASSOR, musíme se pokusit o poslední věc. Naberte kurz do centra Mléčné dráhy a zrychlete na nejvyšší hodnotu. Ještě nevíme, jak kovobylky reagují

na nadsvětelnou rychlost. Možná, že upadnou do nějakého strnulého spánku.

Jenkins zapojil všechny zdroje a zrychlil. Agregáty se rozběhly na maximální výkon. Loď se vnořila do lineárního prostoru. Rychlost rapidně stoupala. Žlutá hvězda Zanma se už dávno ztratila v hlubinách vesmíru. Před lodí se nacházelo galaktické centrum. . Kovobytky na to nijak nereagovaly. Bez jakýchkoliv problémů se probojovávaly dál a neustále se rozmnožovaly. Rhodan odvyšlál poplašné signály, ale nikdo na palubě nedokázal určit přesné souřadnice. Hyperspojová stanice vysílala automaticky. Ale vzápětí došlo k neštěstí.

První důstojník ASSORU kapitán Baer převzal bojovou jednotku ve strojovně. Podobně jako Schonepal v hangáru rozdělil své lidi tak, aby do životně důležitých prostorů strojovny nepronikla nepozorovaně žádná kovobylka.

Dokud útočily jednotlivě, Pozemšťané své postavení udrželi. Jenže pak na strojovnu zaútočily celé armády z různých stran, a ty už pronikly. Kapitán Baer odhadoval, že jde nejméně o tři tisíce kovobylek. Chtěl Rhodana požádat o posily, ale interkomové spojení do velínu už nefungovalo. Zůstali sami. Polovina Baerových lidí padla. Kapitán zuřil. Když už musel zemřít, chtěl vzít kovobytky s sebou. Chtěl jich zabít co nejvíc.

Sledoval, jak se mohutné generátorové bloky začínají tavit a rozpouštět, a jak přestávají fungovat. Pak zhaslo světlo. Tma byla prořezávána pouze světelnými paprsky zbraní. Ale i těch stále ubývalo. Baer střílel a zabíjel, dokud mohl. Pak se přes něj přeřítíl fialový koberec směrem ke Kalupovu lineárnímu konvertoru...

Exploze roztrhla střed bojového křižníku. Kapitán Baer vzal s sebou na smrt více než dvacet tisíc kovobylek. Nikdo z jeho lidí to však nepřežil. ASSOR se propadl zpátky do normálního prostoru a přešel do podsvětelné rychlosti.

Gucky vzal Rhodana za ruku a teleportoval s ním do velínu. Náraz shodil plukovníka Jenkinse z křesla. Teď právě vstával a držel si krvácející čelo. „Kalupův konvertor, pane! Vybuchl. Nemáme spojení se strojovnou.“

„Naše pozice?“

„Sektor Sagittarius-3, pane.“

„Hypervysílačka?“

„Stále vysílá nouzový signál.“

„Okamžitě zjistěte přesné souřadnice a požádejte o pomoc. Opouštíme ASSOR.“

O deset minut později se všichni, kteří přežili, nacházeli na cestě k hangárům. Rhodan teleportoval s Guckyho pomocí ke Schonepalovi, jehož skupina se statečně držela a nepouštěla kovobylky do hangáru. Rhodan řídil evakuaci. Jako poslední přišel do hangáru plukovník Jenkins. „Nastavil jsem zpomalovací automatiku, pane. Přesně za deset minut pak začne fungovat normální impulzní pohon. ASSOR poleť prostou rychlostí světla k okraji Galaxie.“

Rhodan pak vydal Schonepalovi rozkaz, aby se se svými lidmi co nejrychleji odebral na palubu K-9. Ženy už byly v bezpečí. Muži se postupně stahovali. Palba teď byla soustředěnější. Kovobylky postupovaly jen váhavě. Jejich útok se přece jenom zpomalil a přestávaly se dělit. •

Když Schonepal vstoupil do člunu a zavřel za sebou dveře, pohony záchranného člunu už běžely. Vrata hangáru se otevřela. Sání strhlo tisíce kovobylek z lodí. Člun K-9 odstartoval a vzlétl do vesmíru.

Ztracený ASSOR zůstal ve vesmíru osamělý a za chvíli se jim ztratil z dohledu. Řítil se se svým smrtícím nákladem k neznámému cíli. Nikdo netušil co se vlastně s kovobylkami stane, až sežerou veškerý materiál lodí.

Záchranný člun zrychlil a nabral kurz k nejbližší sluneční soustavě, vzdálené tři světelné roky. Tato soustava nebyla v hvězdných mapách zaznamenána, ale zaměřovači tam objevili tři planety. Druhá z nich byla vhodná pro život.

Když pak Rhodan vstoupil do velínu K-9, Jenkins právě vydával instrukce. „Budeme jí říkat Schonepalova hvězda, protože bez plukovníka bychom se sem nikdy nedostali. Kyslíková atmosféra dobrá, obvyklé složení. Planetární povrch lehce radioaktivně vyzařuje. Je to neškodné i pro delší pobyt. Velice horké a suché klima. "Většinou pouštní krajina, jenom v oblastech pólů je dostatečná vegetace. Možná by bylo nejvhodnější přistát tam."

„Planeta je radioaktivní?" zeptal se Rhodan. „V tom případě jí budeme říkat Hirosha.“

Náhle se ozval Gucky: „Je mi líto, že pořád přináším jenom špatný zprávy, Perry, ale nedá se nic dělat. Nemůžeme tam přistát. Bohužel zjišťuju, že na palubě člunu máme kovobylky. Není jich moc, ale takových dvacet kusů určitě.“

Rhodan zbledl. „Toho jsem se bál," řekl. „Ale tentokrát nebudeme tak hloupí. Plukovníku Jenkinsi, zaříd'te okamžitě vydání letuschopných bojových obleků pro každého. Vypustit kluzáky. Připravit proviant. Opouštíme K-9."

Ti, kteří přežili, nevypadali zrovna obvykle. Téměř tisíc lidí se vznášelo ve vesmíru. Zdánlivě se nepohybovali, ve skutečnosti se však řídili obrovskou rychlostí k planetě, která se stále více blížila. Deset minut strávili tím, že jeden prohlížel druhého, jestli ve své výstroji nenese nějakou kovobytku. Mezitím bylo určeno místo přistání.

„Bereme severní hemisféru," řekl Rhodan při poslední poradě před opuštěním člunu. To už všichni věděli, že mírná radioaktivita planety byla způsobena atomovou válkou, která patrně vyhladila celou místní civilizaci. „Tam zřejmě válka tolik neřádila. Jsou tam ještě lesy a prémie. Dokonce i nějaké řeky a malé moře. Možná, že tam najdeme zbytky civilizace."

Zanedlouho se dostali na oběžnou dráhu kolem planety. Lidé pluli společně s pancéřovými vznášedly, která se jim podařilo zachránit z paluby člunu.

Gucky se zdržoval v Rhodanově blízkosti. „Nemám rychle skočit dolů a podívat se po kraji?"

Rhodan přemýšlel. To nebyla špatná myšlenka. Tak budou alespoň vědět, co na ně tam dole čeká. Ale na druhé straně to bylo v podstatě jedno. Přistát museli tak jako tak, i kdyby to znamenalo nebezpečí. Než mohl Rhodan odpovědět, Gucky dodal: „Fajn, umím číst myšlenky. Tak teda ne. Myslel jsem to dobře."

Začínali klesat. Nakonec nastavili antigravy svých bojových obleků tak, aby měkce přistáli. A o několik minut později už dosedli na povrch planety Hirosha.

Rhodan otevřel helmu. Vzduch byl teplý, suchý a kořeněný. Byl cítit květinami a skleníkem. Rhodan nastavil antigrav a pak se vydal na průzkum.

Když stál na nejbližším kopci, přehlížel krajinu až k okraji lesa. Napravo tekla úzká říčka s plochými břehy. To bylo docela vhodné místo k táboření.

„Plukovníku Jenkinsi, slyšíte mě?"

„Slyším vás dobře, pane. Jak to tam vypadá?"

„Vaši muži mohou sestupovat. Tam, kde řeka prudce zatáčí, přistaňte s pancéřovým vozidlem. Budu vás tam čekat. Musíte vznášedla

rozestavit tak, aby byla připravena pro případné ostřelování, kdyby se tu přece jenom objevila ještě nějaká kovobyлька. Rozumíte mi dobře? Pokud by se kovobyľky objevily, nesmějí proniknout řetězem pancéřových vznášedel - musejí být zničeny. Je to jasné?"

„Zcela, pane. Počkáte tam na nás?"

„Budu vás neustále informovat. Zahajte sestup."

Zbytek mužstva pomalu přistával na vyhrazeném místě. Zbavovali se svých bojových obleků a jednotlivě opouštěli vyhrazený prostor. Při procházení pancéřovým řetězcem byli kontrolováni. Bylo vyloučeno, aby kdokoli z nich propašoval byť jen špendlík. Tato nahá procedura platila pro muže stejně tak jako pro ženy.

Po třech hodinách si byl Rhodan jist, že ve vyhrazeném prostranství není ani jediná kovobyľka. A protože rotace Hiroshi trvala téměř sedmdesát hodin, zbývalo dost času. Rhodan dal ještě jednotlivě zkontrolovat všechny bojové obleky a teprve potom je vzal do vyhrazeného prostoru. Životně důležitou výstroj potřebovali.

Deset hodin po přistání bylo jasné, že na Hiroshu s nimi nepřistála žádná kovobyľka. Zachránění si oddechli a začínali se zajímat o své okolí. Noc měla přijít teprve za patnáct hodin. Rhodan předal velení Jenkinsovi a pak se průzkumných akcí účastnil osobně. Doprovázeli ho Gucky, Schonepal a Borovský. Vznášedlo řídil zkušený pilot Darelle.

Nejdříve přeletěli les. Shora z něj nebylo mnoho vidět, ale Rhodan měl v jednu chvíli pocit, že se dole pod hustým větrovím něco hýbe. Požádal Darelleho, aby chvíli křižoval, ale pohyb se už nezopakoval. Bylo zvláštní, že v této džungli nežilo žádné zvíře. Pokud atomární zánik civilizace přežily rostliny, pak mohla přežít i zvířata. Rhodan byl přesvědčen, že se před nimi skrývají. Možná znali nebezpečí, které jim hrozilo ze vzduchu. Nebo jim kdysi hrozilo.

Potom se na jedné veliké mýtině konečně objevila první zvířata. Bylo to stádo čtyřnohých zvířat, chovalo se mírumilovně a všimlo si jich teprve tehdy, když už se vznášeli těsně nad nimi. Pak se dali na útěk. Darelle měl co dělat, aby jim stačil.

„Jsou to antilopy," konstatoval Schonepal. „Ale jsem klidný. Dokud tu jsou zvířata, nebudou tu žádné kovobyľky. Měli jsme štěstí."

„Chápu vás," řekl Rhodan. „Doufejme jen, že takovýchto planet zbylo v Galaxii mnohem víc. Kdyby byly kovobyľky všude,

znamenaloby to zánik všech civilizací."

Dlouhonohá zvířata zmizela v lese.

Po jednohodinovém letu urazili pět set kilometrů. Dotaz do tábora je ujistil, že i tam je všechno v pořádku. Zbytek posádky ASSORU se chystal na delší dobu čekání,

Náhle se Darelle předklonil. „Podívejte se, pane! Město..."

To bylo překvapující. Město znamenalo civilizaci a inteligentní život. Ale mohl na tomto zamořeném světě přežít inteligentní život? Nezničila válka všechno?

Vznášedlo sestoupilo níž a blížilo se k siluetám vysokých domů, které se vynořily na obzoru. Za nimi se leskla klidná hladina oceánu. Když se přiblížili, zjistili, že město bylo zničeno. Bylo to město ruin. Tam už nikdo nežil.

Rhodan změřil záření a zjistil, že pobyt v ruinách není spojen s žádným nebezpečím. Požádal Darelleho, aby přistál.

Dosedli v blízkosti přístavu. Některá z přístavních zařízení byla dokonce neporušená. Kotvily tam lodě. Mnohé se ponořily a z vody vyčnívaly jenom jejich části. V přístavních ulicích postávala opuštěná vozidla. Připomínala modely pozemských aut z třicátých let dvacátého století.

„Vystoupím," řekl Rhodan. „Gucky mne bude doprovázet.

Abychom se v případě ohrožení mohli vždycky vrátit do kajuty, uzavřete vstup a kryjte nám záda."

Ulice byla hrbolatá a rozbitá, připomínala beton. Rhodan neviděl nic podezřelého a vykročil k nejbližšímu autu, které stálo před jedním z domů a zdálo se nepoškozené.

Zatímco si Gucky prohlížel jeden obchod se zříceným stropem, Rhodan se věnoval autu. Výsledek byl překvapující. Na zadním sedadle našel několik předmětů, kterým nerozuměl. Nevěděl, k čemu by mohly sloužit.

Pak vykročil k přístavní hrázi. Nemohl odolat pokušení a nevstoupit na palubu některé z lodí, aby si ji prohlédl. Něco tušil a chtěl si svůj dojem potvrdit. Připadal si, jako by se ocitl o několik století zpět.

Neobjevil žádného mrtvého, našel však vybledlé fotografie, jejichž stáří nebylo možné určit. Bytosti, které na nich spatřil, byly humanoidní. Pravděpodobně potomci ranných Arkonidanů.

Kolonizovali Hiroshu, usadili se, vyvinuli techniku, atomovou energii, a pak sami sebe zahubili. Pořád dokola...

Nic na lodi nebylo zničeno ani změněno. Mužstvo ji muselo opustit

předtím, než vypukla válka. Snad byli včas varováni. Kde ale byli teď? Jak vypadal zánik tohoto světa? Kdy k němu došlo? Bylo to už tak dávno, že se mrtvolky proměnily v prach?

Rhodan se vrátil na pevninu. Setkal se s Guckym. Ani ten nic významného neobjevil.

Jak tak kráčeli po opuštěné přístavní ulici, najednou na ně kdosi z boku zaútočil. Byla to čtyřnohá zvířata s dlouhými ohony, téměř stejně velká jako myšob. Vypadala jako velké krysy. Pištěla a řítila se přímo na Rhodana s Guckym,

Než Perry stačil vytasit paprskomet, vznášedlo zahájilo palbu.

Schonepal si zvířat všiml dříve než Rhodan, a střílel. Byl to dobrý střelec. Během několika vteřin bylo po všem. Několik zvířat, která přežila, pištivě prchalo do ruin.

Rhodan pak ve vznášedle řekl: „Je to zajímavé. Tohle byla civilizace zhruba na stupni vývoje dvacátého století na Zemi. Na palubě té lodi jsem dokonce viděl jedno vrtulové letadlo. A přitom tu měli atomové bomby, které lidé objevili teprve v polovině dvacátého století. Je tu rozpor zhruba o takových třicet nebo čtyřicet let.“

„Ale proč by se lidé měli vyvíjet všude stejně jako na Zemi, pane?“ zeptal se Borovský. „Proč?“

„Našli jsme .hodně paralel,“ odpověděl Rhodan.

Gucky si vrazil ruce v bok a řekl: „A mě se nikdo ptát nebude?“

„Ano, co máš na srdci?“

„Je to docela jednoduchý, pánové! Obyvatelé tohoto mírumilovného světa vůbec netuší, co je to atomová energie. A vůbec se nechtěli navzájem zničit. Překvapil je nepřítel a vyhubil je. Byl to nepřítel, kterého neznali a kterež nepocházel z jejich světa. Přišel z vesmíru.“ Muži na sebe překvapeně pohlédli.

„To je tvůj názor, prcku? Z vesmíru? Jak to můžeš tvrdit tak jistě?“

Gucky se zašklebil a vycenil na ně svůj pověstný hlodák. „Logika - nic než logika.“

Rhodan se zamyslel. „Možná, že Gucky má pravdu. Mé by hlavně zajímalo, kdy tady ta atomová válka proběhla. Bohužel tu nemáme laboratoře jako na výzkumné lodi; potom by to bylo jednoduché. Takže startujeme, seržante!“

Krátce před západem slunce Rhodan shromáždil důstojníky ASSORU a několik vědců EXPLORERU-3218 u táborového ohně. Měli dostatek suchého dříví, takže plameny táboráku šlehaly vysoko do nočního nebe a zaháněly chlad, který se hlásil o slovo.

Seděli kolem ohně a mlčeli. Potom promluvila slečna Pegginsová, asistentka biologa Borovského, Mluvila všem z duše, když prohlásila: „Pocit mi říká, že Gucky má pravdu. Bez ohledu na skutečnost, že se atomová technika na tomto světě nedá předpokládat, by zničení nemohlo být takhle totální. Aspoň jedna ze soupeřících stran by musela přežít. Tohle vzbuzuje dojem, jako by tuďy prošel někdo, kdo po katastrofě všechno živé pozabíjel. Ale kdo to byl? Gucky má podle mě pravdu. Vrah přišel z vesmíru."

Rhodan v duchu souhlasil, ale zeptal se: „Proč tu pak nezůstal? Jaký by melo smysl vyhladit obyvatele této planety a pak odtud vypadnout?"

Na tuhle otázku neznal nikdo odpověď.

Gucky telekineticky zvedl několik suchých větví a přiložil do ohně. „Nesmíme ztrácet čas," řekl Rhodan. „Poručík Borovský je ochoten odletět s malou expedicí na denní stranu planety. Hledá ještě čtyři dobrovolníky, kteří by ho doprovodili. Expedice vyrazí za několik hodin."

Hlásili se všichni, ale Borovský si vybral jenom několik svých lidí. Jeden po druhém mizeli muži i ženy ve svých příbytcích. Gucky zůstal u ohně sám a díval se do uhasínajících plamenů. Z krásného táborového ohně za chvíli nezůstalo nic, jenom ošklivá černá -díra v trávě.

Slunce dohnali nad mořem. Stoupalo na západě a brzy viselo vysoko na nebi. Na obzoru se objevila země. Kluzák letěl níž-ko nad nehybnou hladinou moře a blížil se k pevnině. Nejdříve objevili další zničené město. Všechno naznačovalo, že na ně někdo zaútočil ze vzduchu. Z takového pekla-nemohl nikdo uniknout. Jednou si všimli přebíhajících stínů mezi ruinami. Doktor Mahrlich tvrdil, že mají lidské obrysy.

„Možná máte pravdu," odpověděl Borovský a vydal Darellovi nějaké instrukce. „Nejsem si jist, ale souhlasím s vámi. Možná, že to peklo přece jen někdo přežil a že bychom se od něj mohli dozvědět, co se na tomto světě doopravdy stalo."

Hoax udržoval spojení s táborem, kde i během noci bděla stráž u vysílačky.

Darelle přistál na okraji města. Tady nebyly zničující zásahy nepřítelů tak hrozné a několik budov ještě stálo nepoškozených.

„Bude lepší, když ven nepůjdeme," řekl Borovský. „Za pancířem

jsme v bezpečí. Darelle, pomalu popojíždějte. Jed'te támhle k tomu místu, kde je Široká ulice. Dokud nám v další cestě nezabrání trosky, můžeme si ušetřit chůzi pěšky. Kromě toho na sobě nikdo nemáme bojový oblek."

Chvilí popojížděli kolem jakýchsi obchůdků, a potom se zastavili. „Zajímalo by mě, jak iq vypadá zevnitř v domech," řekl Borovský. „Bohužel se tam s kluzákem nevejdeme."

McNamara přikývl. „Můžeme vyslat průzkum, poručíku. Pokud mi budete krýt záda, rád půjdu sám..."

„To si umím představit, kapitáne. Musí-li to být, půjdu s vámi. Dva muži zůstanou v kluzáku. Co vy na to, doktore? Doprovodíte nás?"

Byla to zbytečná otázka. V kluzáku zůstali Darelle a Hoax. Netěšilo je to, ale někdo skupinu zajišťovat musel.

Borovský zvolil vysokou, téměř nedotčenou budovu. Vnější zdi nebyly hladké - vypadaly, jako by je někdo postříkal vodou, která pak okamžitě zmrzla. Před vchody ležely celé kusy roztaveného a znovu ztuhlého materiálu. Odkapal ze stěn a vytvořil bizarní tvary. Museli je překračovat.

Doktor Mahrlich si prohlížel obchody. Regály byly zdemolovány. To, co v nich původně leželo, tam už nebylo. Po zemi se povalovaly malé, nedefinovatelné zbytky. Stopy prokazovaly, že tam někdo něco hledal.

„Všechno je zničené. Pokud to někdo doopravdy přežil, pak tady nenašel nic, co by mu ulehčilo život. Kdybychom aspoň věděli, kdy se to všechno semlelo!"

Borovský neodpovídal. Společně s McNamarou vstoupil do temné chodby. Uvnitř už nebylo takové vedro jako venku. Stěny byly hladké. Byl tam dokonce i výtah, ale nefungoval. Generátory musely být už dlouhou dobu mimo provoz.

Schody nouzového schodiště měly normální výšku. Borovský navázal spojení s Darellem. „Venku všechno v pořádku?" „Ano, poručíku. Jak to vypadá?" „Ted' půjdeme nahoru. Zatím žádné stopy." V prvním patře bylo jasné, že i tady zapůsobilo vedro. Muse-lo být značné - lehčí stavební látky shořely nebo se dokonce vypařily. Nebyly tu žádné dveře a žádné zařízení. Všechno zmizelo. Mahrlich projevil názor, že to mohlo zmizet časem, ale ostatní nesouhlasili.

V místnostech našli pouze silné vrstvy prachu. Po zániku města sem už nikdo nevstoupil.

Více než dvě hodiny prohledávali a propátrávali útroby budovy. Viděli, že domy byly propojeny navzájem. Takhle organicky bylo vlastně propojeno celé město, pouze zvenčí vypadaly domy samostatně, jinak to byl v podstatě jediný velký dům.

McNamara náhle zvolal: „Poručíku, pojd'te sem! Něco jsem našel...”

Byla to spečená hrouda kovu, jehož původní určení se nedalo zjistit. Znovu se ozval Darelle: „Poručíku Borovský, kde jste teď?”

„Těžko říct, nevidím vás. Opouštíme budovu a vycházíme na ulici. Zaměřte nás a pokuste se nás najít.”

Když na ně znovu zasvítilo slunce, s úlevou si oddechli. Darelle oznámil svou pozici. Blížil se k nim.

Náhle Mahrlich vzrušeně ukázal na spečené zbytky jednotlivých budov, které stávaly na opačné straně ulice. „Támhle! Viděli jste to? Byl to člověk - nebo tak něco.”

Stála tam postava a dívala se na ně. Byla asi padesát metrů od nich. Její zevnějšek připomínal člověka - vzdáleně. Kulatá hlava neměla vlasy. Uši byly velké a svěšené. Horní partie těla vypadala znetvořeně. Žádné ruce. Nohy postavy byly zakryty troskami. Tvář žádná.

Borovský sáhl pro impulzní paprskomet.

„Opatrně, McNamaro! Ani hnout, nebo to zmizí. Tenhle to asi přežil. Jak s ním navážeme spojení?”

„Půjdu za ním,” nabídl se Mahrlich. „Kryjte mě. Ale nemyslím, že by na mě zaútočil.”

„Co když není sám?”

„No a co?”

Mahrlich se pohnul a kráčel přes ulici směrem k neznámému. Nespouštěl ho z očí. Snažil se uložit si do paměti každý detail. Nejvíce ho zajímala tvář. Obličej bylo možné po několika krocích rozpoznat a označit jej jako lidský. Bytost měla oči daleko od sebe, tak daleko, že musela vidět v úhlu 180 stupňů. Pokud tohle byla nějaká mutace, pak určitě už ve druhé nebo třetí generaci. Zmíněná katastrofa se tu musela odehrát už kdysi hodně dávno.

Mahrlich se zastavil dvacet metrů od cizince. Pohlédl do bezvýrazných a prázdných očí a zachvěl se. Zvedl ruku.

V té chvíli se neznámý přikrčil a zmizel. Vypadalo to, jako by ho spolkla země. Mahrlich neviděl žádný pohyb. Jenom to místo bylo najednou prázdné.

Rozběhl se tam a zapomněl na veškerou opatrnost. Za sebou slyšel

Borovského, který ho varoval, ale nestaral se o to. Musel vidět, kam ten mutant zmizel. Že to byl mutant, o tom už nepochyboval.

„Mahrlichu - pozor! Vpravo!"

Zároveň s varováním sykl energetický paprskomet. Ani ne deset metrů před Mahrlichem se rozprskl materiál. Ozvalo se zaskřípání. Pak bylo slyšet rychlé kroky. Mahrlich se zastavil. Otočil se. „Co se děje? Vždyť je úplně neškodný..." „Posílá na nás krysy, Mahrlichu. Vraťte se." Ze všech stran se přibližovala zvířata, která už viděli v přístavní čtvrti. Zvířata, která připomínala krysy. Mahrlich tasil svou zbraň a uskočil zpět. Krysy se těm pozemským podobaly jenom vzdáleně. Jejich tlamy byly špičaté a plné zubů. Jejich kožšina hladká a skvrnitá, leskla se načervenalé a světle hnědě. Dlouhý ohon byl hladký a tenký. Nosili jej vzpřímeně jako prapor. Jejich úmysly však nebylo možné rozpoznat. Tři muži zahájili vražednou palbu a nebrali žádné ohledy. Stříleli na útočníky a byli v právu, protože se bránili. To platilo pro všechny světy a ve všech situacích.

Krysy zmizely v okamžiku, kdy se vlevo z ruin vynořilo vznášedlo a přistálo. Darelle už nemusel zakročit.

Později, když znovu prolétávali přes more, Mahrlich řekl: „Ta lidská postava má určitě nějakou souvislost s útokem těch krys. V obou případech se jedná o mutaci. Atomová válka na planetě Hirosha se tím pádem odehrála nejméně před padesáti lety. Řekl bych, že i vegetační oblasti pólů jsou zmutovány. Příští expedice by měla vést právě tam. Možná, že najdeme lepší stopy."

Na východě svítalo, když přistávali. Dlouhý, téměř čtyřicetihodinový den, začínal.

Borovský řídil i třetí expedici k severnímu pólu planety Hirosha. I tam našel sídliště a ruiny větších měst. Teploty trochu klesly, ale i tak zůstávalo teplo.

Rostliny zde získaly fantastické podoby. Stromy byly sto metrů vysoké. Stály tak těsně vedle sebe, až jejich koruny téměř prorůstaly. Nebylo přes ně ani vidět zemi. Pouze v místech, kde měly tyto stromy horší životní podmínky, bylo sem tam vidět nějaké mýtiny, holé plochy, nebo močály.

Přistáli u trosek rozlehlého sídliště, které se nacházelo na úpatí pohoří. Zničila je jediná atomová bomba, protože uprostřed města se nacházel gigantický kráter 6 průměru jednoho kilometru. Záření už bylo neškodné.

Rhodan a Gucky se expedice účastnili jako pozorovatelé. Společně s

Borovským vyšli ven. Posádka druhého výzkumného kluzáku přistála na opačném konci města a vstoupila do něj odtamtud. Muži zůstávali navzájem ve spojení náramkovými vysílačkami.

Bloudili kolem kráteru a pronikali do méně zničené oblasti. Několik velikých krys před nimi uteklo, aniž by se proti nim pokusily zaútočit. Pravděpodobně jim chyběl rozkaz humanoidního mutanta. „To vedro je muselo všechny povraždit a zničit," řekl Rhodan, když o hodinu později nastoupili cestu zpátky ke vznášedlu. „Vůbec se divím, že tu nějaký život zůstal. Mahrlich má pravdu, když tvrdí, že k té katastrofě došlo nejméně před padesáti lety. Jistě vzniklo ještě více mutací, určitě se s nějakými potkáme.

Potom se ozvalo volání druhé skupiny. Poručík Gabriel chtěl podat nějaké informace, ale jeho vysílání bylo přerušeno a ozvalo se volání o pomoc. Pak nastal klid.

Rhodan dlouho nepřemítal. Několika skoky se ocitl u vozidla, ale Gucky ho předběhl, pomocí teleportace a chytil ho za ruku. „Je to zlý, Perry! Nemáme moc času. Odnesu tě ke Gabrielovi a jeho lidem."

Rhodan přikývl a zvolal; „Borovský, Schonepale - přileťte s kluzákem za mnou. Pospěšte si, ostatní potřebují pomoc..."

Gucky teleportoval. Po dvou skocích stáli s Rhodanem na místě, kde přistál druhý kluzák. Třetí skok je odnesl do bezpečí. Stáli na střeše zachovalé budovy a dívali se dolů na prostranství, kde se dělo cosi nepochopitelného a děsivého. Z pětice druhé skupiny nebylo nikoho vidět. Vozidlo s pilotem stálo na původním místě a útočilo proti němu obrovité zvíře.

Připomínalo velrybu nebo červa, ale bylo dvacet metrů dlouhé a v nejsilnějším místě pět metrů široké. Kulatá hlava měla širokou, dokořán otevřenou tlamu s ostrými zuby. Oči to mělo těsně vedle sebe a za nimi byly vidět čtyři končetiny. Dvě nahoře a dvě dole, vždy na koncích široké tlamy, tedy téměř v zátylku. Zvíře s hladkou kůží působilo odporným dojmem.

Vznášedlo zahájilo proti nestvůře palbu.

Energetický paprsek ji zasáhl přímo do hlavy, ale Rhodan ke svému zděšení zaznamenal, že na ni vůbec nepůsobí. Paprsek neúčinně stékal po hlavě dolů.

Rhodan se na střeše cítil bezpečně.

„Gucky, přines pilota kluzáku, ale rychle! Obávám se, že toho moc nezvládne."

Gucky zmizel. O pár vteřin později zastavilo vozidlo palbu, a pak se

myšob znovu objevil. Spolu s ním materializoval muž, který řídil kluzák. Vyděšeně na Rhodana zíral. „Pane...”

„Co se stalo?”

Seržant se vzpamatovával z děsivého úleku. Pak vyprávěl... Příšera se překvapivě vynořila z ruin a zaútočila na poručíka Gabriela a jeho druhy. Vystříleli proti ní své zásobníky, ale ničeho nedocílili.

Naopak. Monstrum jako by jejich energii pohltilo a získalo ještě větší sílu. Vrhlo se na muže a pobilo je dřív, než mohli uprchnout. Pak se několika nepředstavitelně rychlými skoky pohnulo kupředu a zaútočilo na kluzák.

Rhodan navázal spojení s Darellem. „Jak jste daleko?”

„Schonepal a Borovský jsou na palubě, pane.”

„Startujte. Leťte v nízké výšce. Najdete nás na západním konci města na střeše jedné z budov. Přistaňte u nás. V žádném případě nepřistávejte na zemi. Ohrožení života. Pospěšte si.”

Darelle se na nic neptal a o dvě minuty později přistál vedle Rhodana. Když muži vystoupili ze vznášedla a zahleděli se na příšeru dole, překvapeně vykřikli. Schonepal ukázal dolů a zděšeně zvolal: „Obří červ! Stejná bestie jako na Zannmalonu. Ale tahle žije! Panebože, ona žije!”

„Jste si jist, Schonepale? Nemýlíte se?”

„Vyloučeno, pane! Je úplně stejná jako ta v jeskyni, i když tam to byla zdechlina. Vzpomínáte si, pane? Našli jsme v jeskyni zdechlinu a o něco později vajíčka... Panebože, to znamená...”

„Jen klid, Schonepale! Ještě nevíme, jaká je souvislost mezi tímhle obřím červem a kovobylkami. Může být čistě náhodná. Důležité je zjistit, jestli ta dvě velká zvířata patří ke stejnému druhu. Jste si absolutně jist?”

„Absolutně, pane.”

„Zvláštní, opravdu velice zvláštní! Ty dva světy jsou vzdáleny tisíce světelných let. To ale nemůže být náhoda...”

Schonepal přihlížel, jak se obří červ dole ohýbá ke skoku. Dělal to stejně jako kovobylky. Podobnost byla více než zřejmá. A pak to monstrum skočilo. Přistálo několik metrů od kluzáku, lezlo dál a pak kluzák přikrylo svým tělem. Co se s kluzákem stalo potom, to se nedalo poznat. Každopádně si žádný z mužů nepřál, aby v něm teď seděl. .

„Skáče jako kovobylka,” zašeptal Schonepal.

„I to by mohla být náhoda, ale spíš asi ne. Je to děs!”

„Děs Galaxie," hlesl Schonepal. Těmito slovy vystihl strašlivou bytost, se kterou se nyní setkali. „Kovobylinky a Děs Galaxie... Proč? Jak se sem dostali? Jak se dostali na Zannmalon? Napadlo mě něco hrozného, pane."

„Mluvte klidně dál," řekl Rhodan a nespouštěl obřího červa z očí.

„Co vás napadlo?"

„Někdo sem ty potvory zavlekl. Někdo, kdo ovládá vesmírné lety.

Ale kdo?"

Borovský sundal z očí dalekohled. „Pozoroval jsem, že to zvíře mění barvu kůže tam, kde zachytí energetické paprsky. Jako by tam docházelo k molekulárním přeměnám. Co to může znamenat?"

Rhodan neodpovídal. Přikázal Darellovi, aby svým kluzákem propátral blízké ruiny. Stále ještě doufal, že útok obřího červa někdo přežil.

Monstrum dole se znovu ohýbalo ke skoku. Jeho pohyby byly

nápadně pomalé a těžkopádné. Bylo zraněno? Ztrácelo sílu?

Pak červ skočil. Přistál o padesát metrů dál. Pomalu se otočil a vlézal do trosek. Jeho úmysl byl jasný. Chtěl nahoru na střechu k ostatním lidem.

„Musíme rychle pryč," řekl Schonepal. „Na Zannmalonu jsme se pokoušeli analyzovat kosti téhle příšery. Nevadilo jim ani nejsilnější ostřelování. Ty kosti byly nezníčitelné."

Darelle se vrátil. Našel ostatky pohřešovaných mužů. Informoval ostatní, že vypadaly tak, jako by muže někdo pozabíjel ostřelováním z impulzního paprskometu.

Rhodan už neváhal. Nasedl jako poslední a s překvapením si uvědomil, že Gucky po celou dobu mlčel. To už znal. Gucky se pokoušel zachytit něčí myšlenkové impulzy.

Darelle nastartoval kluzák a vznesl se do výšky. Dvacet metrů nad zemí pak míjeli obřího červa. Jeho hlava se pohnula. Otevřel-tlamu. Nahoře na patře se leskl třpytivý zub. Když byl kluzák přesně nad monstrem, zvíře vyprsklo svazek zářivě svítivých paprsků. Zasáhly jenom zád' kluzáku. Pak zhasly.

Darelle rychle stoupal.

„Zdá se, že to zvíře umí absorbovat i vydávat energii. To by vysvětlovalo, jak vypadali naši mrtví. Myslím, že po něm nemá smysl střílet. Jen bychom mu tím pomáhali. Zbraňovou energii sbírá, ukládá ji do svého těla a může ji kdykoliv znovu odpálit. Zvláštní bytost..."

„Přesto bychom se ji měli pokusit zneškodnit," poznamenal Schonepal rozhodným hlasem. „Pokud kovobylky skutečně pocházejí z těchto velkých červů, snad bychom tím tuhle planetu zachránili."

Gucky se napřímil. Zrak se mu rozjasňoval. Pohlédl na Rhodana.

„Ať mi věříš nebo ne, ta bestie přemýšlí."

Rhodan nebyl překvapen.

„Přemýšlí? A nač asi myslí?"

„To ti bohužel nepovím," zavrtěl Gucky hlavou. „Přemýšlí, ale to je všechno co vím. Vycítil jsem impulzy nenávisti, zklamání a bolesti. Řekl bych, že ta bestie nebude žít dlouho, ale do té doby chce ještě něco udělat."

„Zpátky do tábora!" přikázal Rhodan. „Musíme se pokusit to zvíře zabít. Zkus ještě jednou zjistit, co to zvíře chce asi udělat, Gucky! Je to důležité."

Ale jakkoli důležité to bylo, Guckyho snahy zůstaly bez výsledku.

Den nezačal právě dobře. A měl to být velice dlouhý den...

Každý kluzák byl obsazen dvěma muži. Rhodan řídil akci osobně.

Město v blízkosti pólu bylo od tábora vzdáleno pouze dvě stě kilometrů, takže se tam dostali rychle. Všechny vysílačky byly zapnuté, takže všichni slyšeli, co kdo řekl.

Po tříhodinovém pátrání bylo stále nepravděpodobnější, že by obřího červa v těchto troskách našli.

Pohřbili pozůstatky zabitých mužů. Pak znovu vystoupali nad město a propátrávali je. Trvalo téměř další tři hodiny, než pilot kluzáku, který se pohyboval na východě, hlásil: „Zvíře, které hledáme, se pohybuje velkými skoky směrem na jihovýchod. Postupuje velmi rychle."

„Vaše pozice?" zeptal se Rhodan a zaznamenal si data. Pohlédl na primitivní mapu, kterou si vyrobili. Červ byl asi sedmdesát kilometrů daleko od města a pohyboval se podél řeky k táboru. Do setmění by do něj dorazil.

Z dosavadní výzkumné akce se stala otázka přežití. Pokud by červ přepadl tábor, následky by byly děsivé.

„Neztrácejte ho z očí, ale udržujte bezpečný odstup. Za několik minut jsme u vás."

Ozval se Gucky: „Ta bestie nechová zrovna přátelský úmysl, jestli se nepletu. Nenávidí nás. Ale taky se bojí."

„Proč se bojí?" zvolal Rhodan. „Vždyť nás může všechny pozabítet."

Zanedlouho spatřili temný bod. Obřího červa. Nad ním už kroužily tři kluzáky. Ostatní se blížily z jiných směrů.

Rhodan vydával instrukce. Když byly všechny kluzáky připraveny do akce, klesly níž, až se ocitly jenom padesát metrů nad povrchem planety. Utvořily kruh. Palubní děla byla namířena na obřího Červa, který se právě znovu ohýbal ke skoku.

Rhodan vydal rozkaz k palbě. Chtěl vědět, zda nepomůže soustředěná palba z palubních děl všech kluzáků. Ze sedmi děl vyšlehly energetické svazky a zasáhly obří bestii. Nejdříve se nestalo nic. Červ zůstal ležet. Ale barva jeho kůže se měnila jako u chameleóna. Černala. Červ se natáhl, ale Rhodan měl nepříjemný pocit, že se pouze slastně protahuje.

Když se potom znovu ohnul a skočil, neskočil do dálky, nýbrž kolmo do výšky směrem ke kluzákům. S tím nikdo nepočítal.

Bestie vyskočila výše než padesát metrů, jako by ji energetická koupel dodala nové síly. Prolétla mezi kluzáky a otevřenou tlamou vrhala energetické blesky. Přitom se mohutným plácáním ohonu ve vzduchu točila jako ryba ve vodě.

Jeden z kluzáků byl zasažen a zřítíl se. Další paprsky jenom olízly, ale zapotácel se a padal značnou rychlostí k zemi. Teprve pak se pilot vzpamatoval a vybral let.

„Jeho myšlenky teď vyjadřujou naději," hlásil překvapeně Gucky.

„Ta bestie doufá, že jí zase pomůžeme."

Rhodan zamračeně přikývl.

„Už chápu. Nemá energii, ale my už jí nepomůžeme. Zabili bychom sami sebe, kdybychom po ní stříleli. Vůbec nevím, co ještě můžeme nebo nemůžeme. Schonepale, máte nějaké návrhy?"

„Dokud nezačne klást vajíčka, můžeme před ní utíkat."

„Poletíme zpátky do tábora," rozhodl Rhodan. „Poručíku Borovský, jak se daří ostatním pilotům?"

„Ostatní posádky jsou v pořádku. Naložili jsme i posádku zříceného stroje. Jsou v pořádku."

„Dobrá, zůstaňte tady a pozorujte tu bestii, Borovský. Hlaste mi každou změnu pozice. Musíme vědět, jak daleko od tábora je. Za několik hodin vás vystřídám."

Rhodan se trochu prospal, a když se probudil, odešel s Guckym na spojovou stanici. Seržant Hoax mel službu.

„Pane, Galaxie je vzhůru nohama. Na mnoha planetách se objevily kovobylky. Na mnoha planetách se jich lidé včas zbavili, ale

zaručený prostředek proti nim ještě nikdo nenašel. Základna za základnou musely být opuštěny. Nikdo netuší, kde jsme. Možná, že se naše nouzové signály ztratily,"

„Zachytili jsme příjem," konstatoval Rhodan. „Někdo je tedy zachytil a musel je dát dál. Záchranná loď může přiletět každou chvíli."

Hoax tomu příliš nevěřil, což na něm bylo vidět. Najednou však přišly silné impulzy. Rhodan překvapeně naslouchal. Vyznal se ve spojařině dosti dobře, ale podobné signály nikdy neslyšel. Vysílačka musela být někde nablízku, jinak by její signály nezachytili tak zřetelně.

„Můžete to zaměřit, seržante?"

„Pokusím se, pane." Hoax spustil automatiku a reguloval nastavení. Po několika minutách však překvapeně zakroutil hlavou.

„Vyloučeno, pane! Pokud mám věřit přístrojům, signály přicházejí z této planety. Jenže kde by tady měla ta vysílačka být?"

Rhodan pohlédl na Guckyho. Myšob okamžitě pochopil, co po něm chce.

Soustředil se a zaměřil se směrem, kde se pohyboval červ. Byl nyní asi padesát kilometrů od nich.

„To vysílá on!" zvolal zděšeně Gucky. „Vysílá na ultrakrátkých vlnách. Je to možný?"

„Bojím se, že ano," řekl Rhodan. „Otázkou zůstává, komu a co vysílá."

Hoax mezitím ohlásil: „Další vysílání, pane! Spojené signální proudy na sousední vlně. Obě vysílání se částečně překrývají. Mimochodem - tyto impulzy jsou také nesrozumitelné a nedávají smysl. Ale přicházejí z vesmíru. Směr zdejší slunce, řekl bych."

„Směr slunce?" zamyšleně zopakoval Rhodan. „Schonepal přece tvrdí, že kovobylky jsou příbuznými tohoto obřího červa. Že by měl pravdu? Zapněte záznam, abychom si to všechno mohli později poslechnout znovu. Pojd', Gucky, čeká nás práce."

Opustili spojovou centrálu a našli Schonepala v blízkosti kluzáku, který sloužil jako spojovací stanice mezi táborem a pozorovacím kluzákem.

„Kde je?" , „Asi padesát kilometrů odtud."

Do toho se ozval seržant Illertus z pozorovacího kluzáku. „Ten červ, pane... On se modlí!"

„Moment!“ zvolal Rhodan. „Buďte přesný, seržante.“

Seržant mluvil váhavě, ale odpověděl: „Před zhruba deseti minutami vylezl na vrcholek hory, pane. Plochý kopec. Tam zůstal ležet.“

Udržovali jsme bezpečnostní odstup pěti set metrů, ale zřetelně jsme ho viděli. Najednou, před pěti minutami, se napřímil. Opírá se rukama. Vypadá přesně tak, jako by se modlil. Je to fantastické.“

„Hlaste každou změnu, seržante. Letím za vámi.“

A bylo to doopravdy tak, jak seržant Illertus líčil. Strašlivý červ ovládal vrcholek kopce. Seděl tam vztyčený a strnulýma očima se díval ke slunci.

„Jeho myšlenkový impulzy jsou jediný chaos,“ řekl Gucky. „Je to hrozný, a zároveň to vyvolává strach.“

„To jsou kovobylky na K-9,“ vysvětloval Rhodan. „Červ o nich ví. Ony vědí, že jsou ztraceny. Červ jim dodává sílu k telepatické akci. Informují někoho o svém nastávajícím konci -a tím je tenhle červ.“

Rhodanovo tvrzení postrádalo jakékoliv důkazy, ale bylo jediným vysvětlením prapodivného chování červa. Zároveň to také vysvětlovalo obojí zachycená vysílání.

Pak najednou impulzy zhasly. K-9 se zřejmě zřítíl do slunce, a s ním i kovobylky.

Červ mlčel. Chvilí zůstal ve vzpřímené poloze, a pak se zhroutil.

Aniž by se staral o kluzák nad svou hlavou, sestupoval dolů po svahu. Často se skutálel, narazil se, ale jeho tělu jako by to vůbec nevadilo. Konečně dorazil k úpatí pohoří a na rovinu. Dalšími skoky pokračoval v cestě. Tábor byl pětáctýřicet kilometrů daleko.

„Máme signály, pane,“ hlásil seržant Hoax na spojové stanici. „Jsem si jist, že už o nás někdo ví. Zůstávám na příjmu. Oni se nám ozvou znovu.“

Rhodan si oddechl. „Informujte mě hned, jakmile se to stane. Budu nablízku. Říkal jste, že to byla bojová loď? To by znamenalo, že už o nás ví i Atlan. Zachytili naše první nouzové vysílání.“

O půl hodiny později se znovu ozval Illertus, že obří červ zrychluje.

Rhodan pohlédl na Guckyho. „Co ty, prcku? Zachycuješ myšlenkové impulzy?“

„Jenom slabě, Perry. Nezměnily se. Nenávist a starost. A nespoutaná touha něco dokončit. Nevím co to je, ale cítím, že jeho nenávist platí nám. Rušíme ho. Musíme odtud pryč.“

O hodinu později se staly dvě věci.

Červ byl ještě deset kilometrů od tábora a Hoax navázal spojení s bojovou lodí CANTOR. Měla za necelou půlhodinu přistát na planetě.

Velitel bojového křižníku CANTOR, plukovník Hellwege, navázal spojení s Rhodanem a přijal instrukce. Jeho prvním úkolem bylo zaútočit palubními děly proti obřímu červu. Nechal Rhodana podle jeho přání ještě v táboře a odletěl za neznámým nepřítelem. Pak zahájil palbu.

Obrovský červ se náhle koupal v zářivém světle energetických paprsků. Blesky po zvířeti šlehaly co největší silou, ale klouzaly po něm a v některých místech je červ doslova nasával. Kolem něj se odpařoval písek i skály. Země skelnatěla a měnila podobu. Vznikal kráter, v jehož středu leželo obří zvíře a šťastně se protahovalo. Hellwege zbledl. Chraplavě přikázal zbraňovým důstojníkům, aby přešli na jiný druh palby a zahájili ostřelování. Deset energetických děl chrliklo smrt a zkázu proti červu, který se náhle ohnul a skočil přes sto metrů daleko. Byl to nejdelší skok, který u něj pozorovali. Jakmile se o tom dozvěděl Rhodan, okamžitě další střelbu zakázal. S Hoaxovou pomocí se spojil s Hellwegem: „Nemá to smysl, plukovníku. Podceňujete nebezpečí. Shodíte bombu typu K. Vystoupejte vzduhu a nevystavujte se žádnému nebezpečí. Už žádné experimenty.“

Experimenty! Jako by deset palubních děl CANTORU bylo experimenty!

Ale plukovník poslechl. Bomba vypadla z lodi a detonovala deset metrů nad červem.

Zablesklo se, muži ve velínu museli zavírat oči, a otevřeli je teprve ve chvíli, kdy Hellwege řekl: „Už je po všem, pánové. Takové teploty nevydrží ani ta vaše potvora. Jinak by mohla žít na povrchu slunce a žít se atomárními reakcemi. Musí být mrtvá.“

„Jo, je mrtvá,“ konstatoval Gucky. „A musela o tom vědět, že zemře. Docela se na to těšila. Fakt, ta bestie se těšila, že zemře. Měla radost, že nás oklamala. Chápe to někdo z vás?“

Na povrchu planety vyvstal nový kráter. Byl plochý a velký, ale ne hluboký. Na jeho dně ležel červ. Ani se neroztavil, ani nezplynoval. Ležel uprostřed skelnatých zbytků písku a skály, zčásti v nich uzavřený a téměř nedotčený.

Ale už se nehýbal.

CANTOR klesal níž. Vnější přístroje naměřovaly vysokou teplotu,

„Vypadá úplně stejně jako kostra, kterou jsme našli na Zannmalonu," poznamenal Schonepal. „Kostra se nedá zničit, ani hlava ne. Myslím, že by jí neublížil ani žár jakéhokoliv slunce."

„Vypadá to tak," odpověděl Hellwege a informoval Rhodana o události. Odpověď ho nikterak nepřekvapila.

„Přistaňte u tábora, plukovníku. Ruším poplach. Odstartujeme, jakmile vyšetříme pozůstatky toho červa. Kromě toho mějte raději všechny vaše záchranné čluny stále připraveny ke startu."

Po červově smrti vyjádřili muži, kteří se zúčastnili-akce na Zannmalonu, podezření, jestli náhodou není možné nalézt v horách za městem na severním pólu jeskyně, které by byly podobné těm na Zannmalonu.

Odletěli tím směrem, aby po něčem takovém pátrali.

Sotva tam přistáli, doktor Mahrlich ukázal dolů.

„Podívejte se, Borovský! Vstupy do jeskyní. Jako na Zannmalonu." Borovskému přeběhl mráz po zádech. Od události na Zannmalonu neuteklo ještě tolik času, teprve pár týdnů. Také tam všechno začalo objevem jeskyní. A jeskyně na Hiroshe vypadaly úplně stejně.

Zatnul zuby a přistál.

„Darelle, vy zůstanete tady!" Borovský zavrtil hlavou, když pilot cosi namítal. „Ne, zkrátka zůstanete tady," opakoval přísně. „Chci mít jistotu, že kluzák nebude ohrožen a že nám někdo neodřízne zpáteční cestu. Zůstaňte na příjmu a kdyby se cokoli stalo, informujte Rhodana a CANTOR. Pokud by se objevily kovobyly, CANTOR musí okamžitě odstartovat. To není jenom můj, nýbrž i Rhodanův rozkaz. Myslím, Darelle, že víte o co jde. Vzpomeňte si na Zannmalon."

Darelle přikývl.

Borovský se ozbrojil malým impulzním paprskometem a vylezl z kluzáku. Bylo tam několik vstupů do jeskyní. Všechny byly stejně velké a měly průměr zhruba pěti metrů - byly tak velké, aby jimi prošla hlava obřího červa.

Borovský zapnul svítilnu a šel napřed. V chodbách byla tma a páchlo to tam hnílobou. Země byla stejně hladká jako stěny a stropy. Tyto jeskyně bezesporu nevznikly přírodní cestou.

Procházeli po chodbách, až se Borovský najednou zastavil.

Zaslechl před sebou nějaký zvuk.

To nebylo charakteristické chrastění kovobylek, spíše se to podobalo

prchajícím krokům. Krokům a oddychování. Pak zazněl jakýsi chraplavý zvuk, jako by výkřik.

Jakkoli byl Borovský rád, že nenarazili na kovobyly, stejně ho zaskočilo, že v těchto jeskyních nachází život. Bezesporu tu žila zvířata.

Nebo to nebyla zvířata?

„Tam vpředu něco je,“ zašeptal Mahrlich. „Buďte připraveni ke střelbě. Kdo ví, co nás tady ještě čeká.“

Ale nebyly to krysy.

Světla svítilen najednou dopadla na tři postavy podobné lidským, které se bojácně tiskly ke skalní stěně a držely si ruce před očima. Postavy nebyly ozbrojeny. Pro Borovského a Mahrliche nebylo problémem zjistit jejich podobnost s mutanty ve městě.

Tihle přežili atomovou válku!

Borovskému klesla ruka s paprskometem. Neměl tušení, kolikátá generace těch, kteří přežili, tohle je, ale určitě měli v mozcích zakódované vzpomínky. Museli vědět, jak a proč jejich civilizace zanikla. Mutanti byli štíhlí a vysocí.

„Jsme přátelé,“ řekl Borovský interkosmickou dorozumívací řečí.

Jeden ze tří mutantů řekl cosi nesrozumitelného a naznačil svým dvěma druhům nějaké vysvětlení. Pak se otočil a zmizel v temnotě chodby.

„Máte z nás strach?“ zeptal se biolog. „Rozumíte nám? Přišli jsme vám pomoci.“

Dívali se na něj hlubokýma očima, které budily dojem, že vidí i ve tmě. Aniž by na to Borovský upozornil, nenápadně zmáčkl tlačítko minikomu na svém zápěstí. Pak pokračoval, jako by mluvil k mutantům. „Darelle, slyšíte mě? Potkali jsme mutanty a nevíme co chtějí. Pokud proti nám zaútočí, musíme se bránit. Nejsou ozbrojeni. Jeden odešel - možná pro posily. Informujte Rhodana. Jestliže jste rozuměl, odpovězte dvojitém zapípáním. Mluvte.“

Dvakrát to píplo.

V tu chvíli se ozval Rambelli, který stál vzadu: „Za mnou něco přichází. Blíží se to.“

„Otočte se a podívejte se tam! Nesmíme se nechat překvapit. Střílejte jenom v případě, že na vás zaútočí.“

Obrátili se.

„Obkličují nás,“ řekl Borovský. „Mahrlichu, tyhle dva vezmeme

jako rukojmí. Ty toho vpravo, já toho vlevo. Ted'!"

Ale jakkoli byly jejich pohyby rychlé, mutanti byli ještě rychlejší. Utekli.

„Zatraceně," zaklel Borovský a znovu tasil paprskomet. „Zdaleka nejsou tak hloupí. Vypadá to, že jsou tady v tom labyrintu doma. Rambelli, jak to vypadá vzadu?"

„Ticho. Možná vyčkávají."

„Nač by mohli čekat?" zavrtěl Borovský hlavou a sklonil se k náramkové vysílačce. „Poslouchejte, Darelle! Nevypadá to pro nás dobře. Nesmíte opustit kluzák, ale informujte Rhodana. Obávám se, že budeme potřebovat pomoc."

„Rhodan už je na cestě sem," odvětil Darelle. „Dám vám vědět, jakmile se objeví."

Sotva však domluvil, nemohl uvěřit vlastním očím. Blížila se skupina mutantů. Někteří z nich drželi paprskometry, které vypadaly jako úplně nové. Jiní zase třímali klacky a kyje. A začínali rvát, jako by si chtěli dodat odvahy.

„Pal!" zvolal Borovský a vystřelil. Jeho paprsek zasáhl a zabil hned čtyři nebo pět mutantů najednou. Naštěstí zrovna ty, kteří byli moderně vyzbrojeni.

Pak se ale Pozemšťané dali na útěk. Mutantů bylo příliš mnoho a přicházeli další. Museli uprchnout.

Vtom se ve vysílačce ozval Rhodanův hlas: „Jsme na chodbě. Kde trčíte, Borovský?"

„Jděte pořád doprava, pane. Nemůžete nás minout. Pozor, mutanti útočí a mají energetické zbraně."

Útočnost tajuplných protivníků pomalu polevovala. Jednotlivé skupinky prostě mizely v temnotě a přestávaly se -bít. Jiné jako by jim kryly možnost ústupu.

Z jeskyně však vedla široká chodba přesně na východ, ve směru, který udával kompas. Tady se mutanti srocovali a neustupovali ani o krok. Bylo zřejmé, že za žádných okolností nechťejí připustit, aby tam vnikl cizinec.

Borovského zvědavost zesílila. Na chodbě muselo být něco, co bylo pro mutanty hodnotné. Možná tam bydleli, ale možná to bylo z jiného důvodu.

Když Rhodan se Schonepalem konečně vstoupili do jeskyně, už tam byli pouze mrtví nebo bezvědomí mutanti. Útok byl odražen.

Gucky, který čekal venku, teleportoval do jeskyně a okamžitě

přenesl zraněné na CANTOR. Za několik vteřin se vrátil. Už dávno četl Borovského myšlenky a věděl o jeho domněnkách. Rozhlížel se. „Tudy nikdo neprojde," řekl a ukázal na široký otvor v jeskynní stěně. „Nejdřív budete muset odklidit mutanty. Nebo se mám podívat, co to vlastně chránili?"

„Dobrá," souhlasil Rhodan. „Buď opatrný a nenech se zastřelit."

Po deseti vteřinách byl Gucky zpátky.

„Není to daleko odtud," koktal myšob. „Asi sto metrů. Je tam další jeskyně, ale není prázdná. . . "

„Jsou tam kovobylinky nebo fazole!" zvolal zděšeně Borovský.

„Myslel jsem síto..."

„Ne!"

„Tak obří červ?" zeptal se Schonepal.

Gucky se zašklebil, ale okamžitě zvažněl.

„Nejeto něco jako stroj."

Stroj měl tvar kovového bloku, byl dva metry vysoký a půldruhého metru široký. Na čelní stěně byly různé páky. Schonepal a Borovský překvapeně vykřikli.

„K čertu!" zvolal plukovník, když spatřil kovový blok. „To přece nemůže být pravda!"

„Je to pravda! Je to stejný stroj, jako ten na Zannmalonu. Mrtvý červ ležel před ním, jako by s tím měl něco společného. Jedna z jeho končetin dokonce ležela na páce. Vypadalo to, jako by ten stroj aktivoval."

„A na Hiroše," řekl Rhodan tiše, „není jenom červ jako na Zannmalonu, nýbrž i jeskyně a stroj. Takže nejde o náhodu."

„Já si to myslím už dlouho," řekl Borovský a přistoupil ke stroji, aby se na něj mohl lépe zahledět. „Kdybychom aspoň věděli, co s tím ti mutanti chtějí udělat. Bránili nám, nechťeli, abychom ten stroj našli. Proč?"

„Ti s tím nemají nic společného, řekl bych," prohlásil Rhodan a rozhlížel se. „Možná našli stroj stejně jako ty zbraně, se kterými útočili. Považovali ho za cenný, proto ho chránili. My už tu nic nenaděláme. Tohle je práce pro experty."

„Měli bychom ten stroj zajistit," řekl plukovník Hellwege.

Rhodan na něj pohlédl.

„Je tu několik důvodů proti, plukovníku. Bytosti, které řídí červy a kovobylinky, by byly varovány. My ten stroj neznáme. Je docela dobře možné, že je řízen dálkově. A že je vybaven samo-destrukcí."

Představa, že by nám to vybuchlo na palubě CANTO-RU, není právě příjemná. Nebo je to také vysílačka a přijímač, prostřednictvím nichž jsou neznámí informováni o našem pohybu. Že jsou bezohlední, to víme naprosto jistě, ale víc toho o nich nevíme. Máme někde v Galaxii neznámého protivníka, se kterým se těžko můžeme měřit. Stačí jediná kovobylka a zničí celou sluneční soustavu. Mě trápí jiná otázka. Co mají neznámí z toho, že vylidňují naše planety? Nač jim jsou planety, které byly doslova sežrány kovobylkami?"
„To je pravda," odpověděl Schonepal. „Musíme letět ještě jednou na Zannmalon, abychom našli odpověď."
Všichni mlčeli. Plukovník měl pravdu. Stáli tvář v tvář problému, který se od samého počátku zdál neřešitelný. Problému, který srazil celou Galaxii na kolena...

Clark Darlton RUKOJMÍ GALAXIE
ROMÁNY SE ŠŤASTNÝM KONCEM

Edice Perry Rhodan, sv. 158

Z německého originálu Die Geissel der Galaxis,
vydaného nakladatelstvím Verlagsunion Erich Pabel-Arthur Moewig
KG

v Rastattu roku 1985, přeložil Jaroslav Kuřák.

Vydal jako svou tisící třístou sedmdesátou třetí publikaci

IŽ, s. r. o.. Václavské náměstí 36, Praha 1, roku 1998.

Odpovědný redaktor Josef Eras.

Výtvarný redaktor Jan Přibík.

Vytiskl Mír, a. s., Přátelství 986, Praha 10-Uhněves. Vydání první.

Tematická skupina 13/34.